

BEZEVSEHO

Vše nejlepší, hodně zdraví, štěstí a hojnosti nejen na talíři Matěje Vorla!

Mám dvě velké lásky, kromě své rodiny ovšem, to je jasně. Tou první je bezesporu hudba a pěvecký sbor, bez toho bych zašla, nebyla. Tou druhou jsou tyto noviny. Ač často nadávám a trápím se a mnohdy jsem měla pocit, že to zkrátka nepůjde, jde to. Někdy se daří méně, to bych to nejradši zabalila a šla na houby, ale pak přijdou okamžiky, kdy se lopotím a přepisuji a smolím úvodníky a... a moc ráda. Je Vás už mnoho, kteří nás pravidelně čtete a ptáte se po nás. A to nás těší. Je večer před vyhlášením výsledků soutěže o nejlepší školní časopis. Vloni jsme to vyhráli, pamatujete? Letos obhajujeme titul. Vyslali jsme pár studentů, kteří budou reprezentovat BZV a vlastně celou školu, tak ať si užijí hezký den v Brně, určitě je obohatí, a my budeme napjatě čekat, jak to dopadne. A jestli nevyhrajeme, dokonce se ani neumístíme, nevzdáme se a budeme se pachtit dál. Stejně mám mravenčení kolem žaludku a dělám, že o nic nejde.

Toto 23. číslo bude hodně a hodně vánoční. Rozhodli jsme se, že tentokrát se bude velkou měrou na tomto čísle podílet třída 4. S. Všichni totiž musí splnit slohový úkol. Řekněte sami, když probíráme publicistiku, byla by věčná škoda nespojit užitečné s užitečným. Jsem zvědavá, protože články mají čtvrtáci odevzdat už zítra a všechny budou o škole a o Vánocích.

Redakční rada už také pracuje na plné obrátky, takže dělám první korektury a raduji se, jak máme šikovné a zapálené novináře.

Jediné, co mi trochu vadí, je určitá sešněrovanost novin. Chtěla bych více studentské hlíny, ale nepletme si ji s vulgaritou a opizlostí, ta na našich stránkách místo nemá. A tak doufám, že Petr zase namontuje obličej slavných do fotografií ještě slavnějších, že Adam konečně dodá nějaký brutální komiks a že Ondra zase nakreslí obrázky s laskavým humorem, vlastně už je mám. Ondro, Tvůj andílek a čertík jsou úžasní, jednou z Tebe bude slavný malíř, vydrž a jdi kupředu. Vás ostatní chci také oslovit. I Vy jste všichni úžasní a nezaměnitelní. A nezapomeňte, že každý má trochu toho zlata v sobě. Mějte se rádi, protože pak budete mít rádi i druhé.

Ať žijí Vánoce a radost a v novém roce ať se všem daří!

-ša-

Pište nám na elektronickou adresu: bezevseho@sosmgp.cz

Celostátní soutěž školních časopisů aneb Brno je zlatá loď

Vážená poroto, soutěžící redaktoři, hosté, dovoluji, abychom Vás jménem Střední odborné školy mediální grafiky a polygrafie RUMBURK pozdravili a již podruhé představili časopis BEZEVŠEHO, který obhájuje titul ŠKOLNÍ ČASOPIS ROKU 2007.

Naše Bezevšeho je tištěno ofsetovou technikou a vychází pravidelně od roku 2003 zhruba třikrát až čtyřikrát za rok. Zpočátku mělo rozsah 12 stran v černobílé podobě, v posledních třech letech se rozrostlo na 16 až 20 stran a poslední číslo bylo tištěno v nákladu 1000 kusů barevně.

A co je náplní novin a jejich smyslem? Naším cílem je přinášet aktuality ze školních lavic i od katedry, zajímavé rozhovory, recenze, povídky, fejetony, odborné články, otiskujeme originální kresby, karikatury, vlastní fotografie a zajímavé montáže.

V každém případě noviny podporují autorskou tvorbu a odrážejí dovednosti vyučovaných oborů reprodukční grafik, tiskař a knihař.

Pro časopis pracuje redakční rada složená ze studentů všech ročníků.

Časopis má také svojí elektronickou podobu.

Děkujeme za pozornost.

Tento projev měl připravený Roman Korenec, který se spolu s Ondřejem Tichým a Ondřejem Dolejšem zúčastnil slavnostního vyhlášení výsledků soutěže o nejlepší školní časopis v Brně, kam se vydali za doprovodu pana ředitele.

Řeč ovšem nepřednesl v této podobě, protože v Brně vše proběhlo jinak, než jsme očekávali. Schůzka s porotou prý byla jen neformální a docela příjemná. Ale o tom až ve zprávě Roman. Letos jsme soutěž nevyhráli my, ale časopis SCOOOL! Gymnázia T. G. Masaryka ze Zastávky u Brna.

Bezevšeho však získalo ZVLÁŠTNÍ CENU ZA OBSAH, které si velmi vážíme. Mé mrazení v zádech ustalo a mám chuť do další práce. Děkuji všem psavcům a těm, kteří se kolem novin motají, obzvláště těm pravidelným. Ondro a Ondro, Micko, Činče, Karolínko, Lenko, Ivo (neděkuji sobě), Jirko, díky!

- ŠA-

Školní časopis roku 2008

Vyhlášení se konalo 28. listopadu v Brně. Náš časopis zde obhájoval vítězství z minulého roku. Celý meeting probíhal takřka neformálně a doprovázela ho pohodová atmosféra.

Na začátku probíhal seminář, kde se představila redakce každého časopisu a řekla pár základních informací. Poté byl prostor pro

dotazy na konkrétní redakce. Padaly otázky jako např. jaký je náklad časopisu, periodizace, na co je kladen důraz nebo jakým způsobem je časopis komponován. Následovala přestávka, během které bylo možné si prohlédnout konkurenční časopisy a osobně je ohodnotit. Po přestávce následovalo samotné vyhlášení. To bylo rozdělené na kategorie základní škola a střední škola. U časopisu byla cena za celkový dojem a speciální cena za: design, obsah a titulní stranu. Letos se nám sice nepodařilo získat hlavní cenu, ale zvítězili jsme ve speciální kategorii nejlepší obsah.

Osobní hodnocení ostatních časopisů by asi bylo neobjektivní, jelikož jsem k našemu Bezevšemu částečně patriotský (stejně jsme to měli vyhrát).

Roman Korenec, 4.S

NAPSALI NÁM

Dobrý den,
po strašně dlouhé době jsem se podíval na stránky polygrafky a přečetl pár čísel Bezevšeho. Super, že ten časopis funguje, já si pamatuji na Honzu „Červa“, jak ho začínal. Doufám, že se máte všichni výborně a studenti moc nezlobí. Četl jsem, že máte nové angličtináře, a tak přemýšlím, co se stalo s panem Horsákem. Psal jsem mu asi před rokem mail a odpověděl mi po dlouhé době, že se chystá jít pracovat někam jinam.

Já jsem pořád v Austrálii, vzdálen od všeho možného. Člověk změní absolutně pohled na svět, když žije v cizině a vidí, co předtím neviděl. Ted jsem v menším stresu, protože podávám přihlášky na university tady v Austrálii, ale zároveň v Americe a UK, tak doufám, že z toho něco zajímavého dopadne. Pan Svoboda by byl potěšený, že jsem podal přihlášku na marketing a management. Zároveň bych chtěl zkoušet politiku nebo mezinárodní vztahy.

Na universitách v UK požadují reference od učitele, který mě učil, ohledně toho jaký jsem byl žák a tak. Já už ani nevím, jaký jsem byl, to je sranda. Mně může dát reference zaměstnavatel, kde pracuji, mimochodem tady dělám zajímavé práce, které by mě asi nikdy nenapadlo dělat. Pracuji jako osobní pečovatel v domově důchodců. Udělal jsem si krátký kurz, tak to můžu dělat. A třeba v tomhle sektoru se Austrálie dost liší od ČR. V ČR mají lidé průměrný plat a tady je ten plat vyšší než třeba v bankách a tak by to mělo být. A hlavně se tady o ty lidi stará stát a ne jako v ČR. Mám tady taky živnost, takže se pokouším s jedním společníkem něco začít, ale v podstatě čekám na vyjádření universit, a pak se rozhodnu, protože začínat něco a za půl roku odletět je nesmysl.

V květnu nebo v červnu bych se měl v ČR ukázat, a tak doufám, že se uspořádá nějaký sraz a vy přijдете taky.

Mějte se hezky a napište co je nového...

Děkuji Ivo Holanec

Dobrý den!

Sedím u internetu a myslím na svá stará dobrá léta na střední škole. Tak jsem si řekla, že napíšu a trochu Vás pobavím tím, co se děje u nás, trochu Vás pochválím a taktéž zavzpomínám.

My s Fildou se máme celkem dobře. Vyšší škola sice není taková procházka růžovým sadem jako střední, ale i tak si myslím, že když se nám ji povede udělat, budeme o ní mluvit jako o střední a tudíž jako o „brnkačce“. Máme sice hodně volného času a na přednášky chodíme asi jako všichni vysokoškoláci, a to tak, jak se nám hodí, ale stihnout pak vypracovat seminárky a včas odevzdat články je celkem náročné. Hlavně, když to necháváte na poslední chvíli! Tak jako, příznám se bez mučení, i my. Zatím nám to ale naštěstí vychází. (To bych měla zaklepat.)

Dneska jsem se podívala na stránky střední školy a přečetla si nové Bezevšeho, teda to jsem koukala. Zaskočilo mě, že jste dokázala to, že vychází barevně a koukám, že i rozsáhleji. Vy jste si vždycky uměla docílit svého:) Takže pokud dostudujete tuto školu a nenajdu práci, tak budu psát do redakce Bezevšeho. Ale pozor s nižším postavením než šéfredaktor si nevystačím:) a Fildu chci jako redaktora:)

Taky jsem přemýšlela, že se přidám na lyžařský výcvik, ale bohužel mi asi všichni přednášející nedají zápočet před termínem, a tak to asi padne, ale neztrácím naději a přemlouvám a přemlouvám. Máme naštěstí jenom samé přednášející v mužském rodě, takže snad je nějak „ukecám“. Taktéž bych se chtěla zastavit na maturitním plese 4.S, ale to taky nechávám zatím otevřené, i když bych Vás všechny velice ráda viděla. Musím totiž uznat, že se mi po Rumburku opravdu stýská.

Budu muset běžet na přednášku, ale ještě nakopec Vás musím poprosit, abyste studentům vyřídila, že i když jste někdy přísná, tak víte, proč to děláte, a to, co si vyřou u Vás, potom na jiné škole jako když najdou.

Pozdravujte celou polygrafku, samozřejmě i od Fildy (Filipa Šaldy)

Pa pa Cucinka (Lucie Šterclová)

Slovo dalo slovo

Rozhovor s vedoucí stravování paní Janou Hamprechtovou
Málem jsme zapomněli na paní Janu Hamprechtovou, se kterou se pravidelně setkáváme, když jdeme platit obědy. Někdy ji můžete zahlédnout skrz okénko v kuchyni a vždy se na vás nezapomene usmát.

Na úvod bychom položili jednu otázku, která se týká Vašeho pracovního prostředí. Jak se Vám „žije“ s naším panem kuchařem?

Jsem ráda, že ho tu máme, muž je v kuchyni k nezaplacení. Pavel je kamarádský, nezkazí žádnou legraci a vaří dobrá jídla.

Měla jste někdy nějaký větší problém se strážníky?

Se strážníky je vždycky trochu problém, nikdy se nezavděčíme všem, ale snažíme se, aby většina byla spokojená.

Všimli jste si, že tu máte dva pomocníky, Ondru a Filipa. Jste s nimi spokojená? Vytkla byste jim něco?

V kuchyni máme dva učně 1. ročníku. Ondra a Filip se pomalu zaučují do tajů kulinářského umění. Vaření a vše kolem kuchyně jim jde docela dobře od ruky. Občas si i zalumpáčí, ale to k tomu určitě patří.

Máte nějakého koníčka?

Ano, mám. Je to zahrada a také houbaření.

Máte nějaké „ své místo“, kam se chodíte odreagovat po pracovním dni či nějaké krizové situaci ve škole?

Odreagovat se chodím do lesů. Nejraději mám Brtníky, je tam opravdu krásně.

A nakonec máme otázku, zda byste něco vzkázala čtenářům?

Ano, velmi ráda. Blíží se Vánoce a konec roku, a tak bych chtěla za celou kuchyni všem popřát hodně lásky, bez té se žít nedá, hodně smíchu, protože je třeba, hodně zdraví, protože je vzácné, hodně štěstí, protože je krásné.

Mnohokrát děkujeme za milý rozhovor, totéž přejeme i Vám a celé rodině a aby strážníkům chutnalo.

mišca & Juanka

Kresba:
Boháčová, 2.S

Rozhovor s učitelem odborného výcviku panem Tomášem Slezákem

Chtěli bychom vám trochu přiblížit osobnost pana Tomáše Slezáka. Je tady teprve krátce, proto jsme se rozhodli položit mu pár otázek, abychom ho lépe poznali.

Jak je nám známo, nedávno jste odmaturoval. Jaké to pro Vás bylo? Měl jste hodně velké nervy? Co pro Vás bylo těžší, praktická zkouška nebo písemná část?

Určitě jsem měl i nervy asi jako každý. To k tomu prostě patří. Ale nebyla to pro mě první větší zkouška v životě (řidičák, výuční list), takže jsem měl tak trochu natrénováno :). A co bylo těžší? Praktickou část jsem vlastně neměl, absolvoval jsem ji před dvěma lety při výučním listu. Ale kdybych měl odpovědět, co bylo pro mě těžké, tak ústní část.

Proč jste se rozhodl po maturitě učit na naší škole?

Když jsem se rozmýšlel, co bych chtěl v životě dělat, tak jsem věděl, že chci zůstat v oboru. Tady na severu ale moc možností není a do Prahy se mi nechtělo. Proto jsem se obrátil na pana ředitele, jestli o něčem neví. Ten mi nabídl místo učitele odborného výcviku na naší škole. Nemusel jsem se dlouho rozmýšlet, protože mě ta nabídka nadchla. A tak jsem tu.

Co říkáte na studenty? Vytáčí Vás něčím?

Studenty, které jsem zatím měl možnost poznat, musím jen pochválit. Byli snaživí a většinou se pokoušeli vyjít vstříc mým požadavkům. Myslím, že zatím není nic, čím by mě studenti doslova vytáčeli. Akorát mě někdy štví, jak jsou někteří líní a otrávení.

Co byste učil za předměty, kdybyste si mohl vybrat? Nebo jste úplně spokojen se svojí pozicí?

To co učím, s tím jsem spokojený. Učím, co mě baví, v tuto chvíli bych na tom nic neměnil.

Zavedl byste nějaké nové metody na této škole?

Neřekl bych přímo něco nového, protože to tu z části na škole funguje. Ale určitě bych výuku odborných předmětů obohatil o názorné ukázky. Sám vím, jak je těžké se něco naučit, když si nedokážete danou věc představit.

Už jste mohl zažít část naší třídy 1. S. Jaký je na ni Váš názor?

Měl jsem tu možnost, mít část vaší třídy úplně jako první skupinu v roli mistra. Z obou stran to bylo něco nového, ale myslím si, že jsme si rozuměli dobře. Tedy z mého pohledu to tak vypadalo, docela by mě zajímal i jejich názor. Několikrát jsem se dobře pobavil. Těšil jsem se na další den a další moudro o tom, v čem je Blender lepší než programy od Adobe :).

Co děláte nejraději ve volném čase?

Když se potřebuji odreagovat a uvolnit, jdu si zasportovat. Konkrétně se jedná o sálovou kopanou a florbal. Co se týče odpočinkových činností, rád se podívám na pěkný film, poslechnu si muziku a nebo si zahraji nějakou novou gamesku :). Ale největším koníčkem, který mi zabírá nejvíce času je grafika.

Děkujeme za rozhovor a přejeme hodně zajímavých a pestrých zážitků se studenty.

mišca & Juanka

Kresba: Boháčová, 2.S

ŠKOLSKÁ RADA

Dne 2. prosince 2008 proběhla v ředitelně naší školy schůze školské rady, do které jsem byl nově zvolen jako zástupce žáků. Nevěděl jsem, co přesně mě čeká, ale snažil jsem se alespoň trochu dopředu připravit. Nejdříve se slova ujal pan ředitel. Představil nově zvolené členy školské rady, seznámil nás se školním vzdělávacím programem, řekl nám své úmysly a plány se školou do budoucna a nahlédli jsme do výroční zprávy. Nakonec zbyl také čas pro nás na další dotazy a připomínky, a tak jsem se ujal slova já a položil jsem panu řediteli několik otázek.

Zde jsou informace, které jsem se na školské radě dozvěděl: Pro tiskaře by pan ředitel rád zakoupil bezfilmovou technologii (CTP), grafikům by rád zřídil místo ruční montáže sítotisk a tamponový tisk, foto-lito by se změnilo na pracoviště s výsekovou grafikou, zakoupily by se nové přístroje Mac, které by se přesunuly o patro výše a uvolněné místo po sazbě by se opravilo a s velkou pravděpodobností změnilo v zasedací místnost. Toto vše bylo slíbeno do konce roku 2009! (Avšak slibováno bylo již mnohokrát, a jediným zádrhelem jsou stále peníze.) Dále pokud na naší školu přijde řada v krajském zastupitelstvu a dostaneme finance na opravu budov, jsou v plánu nová okna, fasáda, okapy a nátěr střechy. A na řadu by také měly přijít opravy kabinetů pro učitele. Na konci tohoto školního roku by se naše škola mohla prezentovat i novými internetovými stránkami, které by byly přehlednější, s lepším obsahem a modernějším designem (jsme přece grafická škola a měly by tedy tak vypadat i naše stránky!). Ve hře jsou zatím dvě možnosti realizace. Nezapomněl jsem se ani optat na nápojový automat, o kterém se již psalo v BZV před rokem. Nyní, mám pocit, míříme do finále. Slíbený termín instalace automatu je nejpozději po Vánocích, letošních Vánocích! A začíná se uvažovat i o nějaké možnosti zakoupit si ve škole svačinu.

Jsou to opravdu pěkné plány a přeji naší škole aby, vyšly. Pokud i vy máte nějaké další nápady, připomínky, co by se dalo na naší škole zlepšit, co tu chybí, nebo co se vám nelíbí, můžete psát mně (dejvid.cz@seznam.cz) a já budu vaše VĚCNÉ připomínky u pana ředitele tlumočit.

Jakub Žirovnický, 3.S

Školská rada při Střední odborné škole mediální grafiky a polygrafie Rumburk

Předseda školské rady: Mgr. Ivo Peroutka - zástupce zřizovatele, členové: Ing. Martin Pohl - zástupce zřizovatele, Mgr. Iva Šabatová - zástupce pedagogických pracovníků, Martin Štěpánek - zástupce pedagogických pracovníků, Dana Macková - zástupce rodičů, Jakub Žirovnický - zástupce zletilých žáků

PODZIM NA NAŠEM DM

Po celý rok vás pomocí časopisu Bezevšeho informuji o dění na domově mládeže naší školy. Právě uplynul podzim, a tak je na místě napsat, jak probíhal tento čas za zdmi internátními.

Září – konec prázdnin, začátek nového školního roku, příchod nových studentek a studentů. Na DM to znamenalo mnoho skupinových schůzek naplněných povídkami o prázdninových zážitcích, o plánech na nadcházející školní rok, ale také seznamovací hry umožňující novým žákyním se o trochu lépe poznat. I několik volejbalů na hřišti se stihlo dřív, než přišly studené dny říjnové.

V říjnu se už začalo na DM cvičit – jako každý rok se podařilo dát dohromady skupinku dívek, které mají rády pohyb a s chutí několikrát týdně potrápí své tělo.

Nejen v tomto měsíci, ale i v listopadu se uskutečnilo v podvečerních a večerních hodinách mnoho skupinových setkání a volnočasových aktivit. Malý a neúplný přehled několika z nich:

Skupinová setkání – témata:

- Vzájemné poznání se a sebezpoznání (psychohry jako Achillova pata, Sudičky,)
- Kooperace a kompetice – jejich výhody a nevýhody pro život
- Partnerství a manželství
- Učební styly a strategie učení

Volnočasové aktivity:

- Večer psychoher (Společná kresba, Dům – strom – pes, „Čuní ksicht“, Tichá pošta trochu jinak..)
- Relaxace (Teorie relaxace, Jacobsonova relaxační metoda, vizualizace, imaginace)
- Romantika – poslech příběhu o lásce (V. Nezval – Manon Lescaut)
- Anketa a povídání na téma „Šikana“
- Hrátky s verši
- Zábavná společenská hra KUFR

V závěru listopadu se pak pomalu rozeběhl turnaj ve stolním tenise.

Protože Bezevšeho, které právě čtete, vyjde v prosinci, o adventním čase a Vánocích na DM vám napíšu až v čísle příštím.

Lenka Obergruberová, vychovatelka

Není nad čistý záchod

Po jednom roce na bývalém chlapeckém internátě a dvou letech privátního bydlení jsem byl nucen vrátit se zpět na internát, již však pod nadvládu střední zdravotnické školy. Prostory a vybavení se zdají být dostačující, samozřejmě nevyhovují mým ideálním představám. Ono je fakt, že někteří si nezaslouží ani to - **CHOVAJ SE JAK PRASATA!** Občas je těžké vybrat si správnou toaletu k vykonání potřeby. Někdy jsou slyšet zvuky právě rozbíjejícího se skla, jak se zrcadlo nebo skleněná koule osvětlení drtí v rukách internátníků. Jindy zas najdete malůvky na zdech, třeba v koupelně nebo na dveřích toalety. Avšak málokdy se stane, že nenajdete NIC. Jednou ráno jsem vyšel z pokoje, zamířil jsem ke koupelně. Jdu chodbou a zaujme mě pokoj **BEZ DVEŘÍ**, které nechápavě prostě nebyly. Uvnitř dvě zachumlané tváře pod dekou. Spousta lidí v budově není svatá, ale proč za to mají pykat i ti, co nedělají nic, i ti, co výhradně stojí na straně dobra. Jak říká vychovatelka: „Jeden za všechny, všichni za jednoho.“ Blbost! Přesto se zde živořit dá i s tím občasným kázáním u paní Velcí. „Vy nikam nepůjdete, dokud se nedozvím, kdo to udělal!“ A pak **TICHO**. Za odměnu po pomoci s přestěhováním nábytku mi jiná říká: „Když budete něco potřebovat, přijďte za mnou.“ Pět vychovatelek, pět zákonů. Nařízení číslo jedna, paragraf šedesát osm. Žaluzie musí být vytaženy nahoru nebo otočené do vodorovné polohy tak, aby případné světlo pronikalo dovnitř. Důvod: zatažené žaluzie vzhledově ruší estetickou krásu budovy. Za porušení ztráta půl bodu. Při opakovaném překročení předpisu dvojnásobná ztráta bodů. Základní jmění pět jednotek. Minimální dosažené skóre tři a půl bodu. Při překročení limitu zákaz večerních vycházek. Případám si jako součást nějakého velikého vyspělého systému, součást nové společenské formy. V hlavě (ze zkušenosti a v následných mukách z nedostaku večerního nikotinu) mám jasno. Stačí uklidit vše do odpadkového koše, vysypat ho, umýt ho. Zamést, vytrít. Utřít vše, na čem může spočinout prach. Vše úhledně naházet do skříně (nejrychlejší). Uklidit peřinu a polštář a následně urovnat deku na posteli, nakonec záclonu. Nesmíme zapomenout na žaluzie, aby se při pohledu na náš **KRÁSNÝ** domov vždy dostavily pocity štěstí. Abych tak jako dnes utíkal domů s přibližující se radostí a nedočkavostí, až tam budu. Teď mi to však dochází. Bylo to tou zimou a špinavým Rumburkem. Sweet home Alabama.

- Kubánec-

SBÍRKA „POZVEDNĚTE SLABÉ“ PODRUHÉ

V červnu 2008 se studenti naší školy zapojili do 6. ročníku sbírky „Pozvedněte slabé“ a získali v ní skoro 4 000 Kč.

Protože organizátoři sbírky na naše polygrafické studenty a jejich obětavost hodně spoléhají, přesvědčili nás, abychom ve sbírce pokračovali ještě v říjnu letošního roku. Souhlasili jsme i za cenu toho, že jsme se letos nezapojili do tradiční sbírky „Dejte šanci dětem ulice“ (Bylo by příliš mnoho sbírek v krátkém časovém intervalu).

Sbírka „Pozvednět slabé“ je ale mimořádná tím, že vybrané peníze zůstanou přímo ve městě, kde se sbírka koná (tedy v Rumburku) a předem je určena nejen organizace, která získané finanční prostředky dostane, ale i to, co za ně bude zakoupeno. V letošním roce to je agentura „Chytrá horákyňe“ pomáhající mentálně postiženým lidem a peníze jí pomohou k vybavení učebny celoživotního vzdělávání právě mentálně postižených lidí.

Jak tedy úspěšní byli studenti v říjnu?

Tady jsou výsledky: (Výsledky jsou zčásti odhadnuté dle počtu prodaných předmětů, jen u dvojice Skákalíková – Červinková dodali organizátoři přesný výsledek. Opravdová částka byla u každé dvojice o něco vyšší, jak tomu napovídá skutečný výsledek – částka získaná přímo od organizátorů)

1. dvojice – Melicharová L., Průšová P.
Vybrali celkem: 1370 Kč
2. dvojice – Dostálová M., Boháčová K.
Vybrali celkem: 100 Kč
3. dvojice – Skákalíková T., Červinková M.
Vybrali celkem: 3 350 Kč,
skutečný výsledek: 3 655 Kč !!!
4. dvojice – Kašparová V., Ducháč M.
Vybrali celkem: 1 230 Kč
5. dvojice – Jetmarová P., Kabanová J.
Vybrali celkem: 700 Kč

Celkem vybráno: 6 750 Kč

SKUTEČNÝ VÝTĚZEK: 9 378 Kč !!!

Připočteme – li červnový výsledek sbírky, získali naši žáci pro organizaci „Chytrá horákyňe“ celkem 13 321 Kč, což je výsledek obdivuhodný. Děkuji všem zapojeným žákům, zvláště pak těm nejuspěšnějším – Terezce Skákalíkové a Míše Červinkové. Tato dvojice dokázala vybrat neuvěřitelných 3 655 Kč.

Bc. Lenka Obergruberová, školní koord. sbírek

Mrazivé třídní schůzky

Již jsem zažil bezpočet třídních schůzek, vždy proběhly více či méně pokojně, ale to, co jsem zažil dnes, 21. února, na to hned tak nezapomenou. Bohužel si na to budu navíc muset zvyknout.

Po zajímavém pohovoru s panem třídním učitelem Uhrem o mém prospěchu za uplynulé čtvrtletí jsme společně s oběma rodiči v relativně veselé náladě opustili školní budovu. Rovnou jsme kvapem zamířili k našemu automobilu, poněvadž se venku spustil vcelku nepříjemný déšť, který nám spolu s každou kapkou dopadající za krk napovídal, že je nejvyšší čas vyrazit. Čím více jsme se vzdalovali „Rumburakovu“, jak Rumburku říká můj veselý otec, tím více se déšť podobal kukuřičným cornflakeům, které se posléze měnily v obávanou „bílou tmu“. A to už byla mamka ve svém živlu, začala nám předvídat, co se bude dít na Šébru, jak se budou kamiony ladně klouzat elegantním smykem směrem na bezmocně přihlízející řidiče pod nimi. Já jsem však bez jakýchkoli obav mamku ubezpečoval o tom, že vloni se na Šébru i přes občasné a vytrvalejší sněžení v době, kdy jsem tudy projížděl, nic zvláštního nedělo. Opak však byl pravdou. Hnedle před odbočkou na Varnsdorf, sotva v půli kopce uvízly dva „trucky“, ten šťastnější z dvojice řidičů se navzdory bzučícím pneumatikám, dávajícím jasně najevo, že jsou na hraně svých možností, dokluzal ještě zhruba o pár metrů dál a uhnul řidičům s hodícími se „čtyřkolkami“, kteří již dosti zledovatělou vozovku hravě zvládli. Druhý z řidičů s objemnějším kolosem raději zůstal stát, aby nedošlo k zbytečné nehodě. Pomalu jsme se k němu blížili i my s našťástí čerstvě obutými zimními pneumatikami. Naše předkolka se jen stěží prokousávala každým metrem, ale zatím to ještě šlo, důležité bylo nezastavit, to bychom se už jen těžko rozjeli. Jakmile jsme projížděli kolem kabiny šprajclého kamionu, kolem nás jen sotva s centimetrovou rezervou probruslila řidička červené Corsy. Všem nám spadl kámen ze srdce, jakmile projel zmiňovaný Opel, stočili jsme auto ke krajnici, protože k pokračování v jízdě jsme již neměli dost rychlosti a konec konců i odvahy. Vystoupil jsem spolu s tátou z auta, jelikož si právě vzpomněl, že v kufru leží naše jediná možná cesta z téhle kaše s teplotou pod bodem mrazu. „Sněhové řetězy!“ problesklo mi hlavou, bez váhání jsme je nasadili a aniž bychom stačili zabouchnout dveře, nastoupili jsme zpět do vozu, ale to už se oněch pár metrů pod námi ozvalo ženským hlasem: „Co děláš, ty magore!“ a zvuk bortících se plechů. Jen jsme se stačili otočit, spatřili jsme, ale spíše si jen domýšleli, že onen Opel je nyní nepěkně shrnutý do příkopu. Cesta byla rázem nadobro zatarasena kamionem, který měl řidič raději zajistit, namísto marných pokusů pokračovat v jízdě. Spolu s myšlenkou na nebohé řidiče za námi jsme si uvědomili, že jsme třeba i do rána posledním autem, co tudy projelo. Proto vyzývám všechny řidiče i ty budoucí: „Jezděte zodpovědně a nepodceňujte zimu, jak vám již pan Nohavica zpívá ve své trefné písničce.“

Bobris

A ještě omluva redakce, autorem kresby pana Horsáka na školním dvoře byl Boris Letovský, ne Jakub Rodina, šotek se prostě zase vloudil.

- ŠA-

PRINT FORUM 2008

Je prvního října 2008 a my právě přijíždíme ke krásnému hotelu Pyramida v Praze 6. Učitelé plní nadšení a nedočkavosti vystupují z auta a my je následujeme. Na nic nečekáme a vstupujeme po červeném koberci velkými skleněnými dveřmi do prestižní haly, která je vyzdobena různými dřevěnými sochami, luxusním nábytkem a třpyticími se křišťalovými lustry. Je to nádhera. Řídíme se šipkami a procházíme hotelem až do místnosti, před kterou nás na ceduli vítá nápis: 15. mezinárodní konference o tisku a aktuálních trendech – Print Forum 2008. Pokračujeme k pultu, kde nahlásíme svá jména a dostaneme sluchátka, to proto, že zde budou přednášet i lidé ze zahraničí. Konference trvala celý den, některá z témat byla například: Trendy v oblasti kotoučových ofsetových strojů, Nové trendy v digitálním

velkoformátovém tisku nebo třeba Vysoká produktivita, vysoké zisky. Velice povedený byl oběd, který byl ve stylu švédských stolů a už jen při pohledu na ty všechny dobroty se vám sbíhaly sliny. Po obědě následovaly další přednášky, při kterých jsme s mými spolužáky sledovali spící managery a ředitele prestižních firem, kteří se zřejmě moc dobře najedli, možná až přejedli, a nedostali prostor na šlofíka po obídku. Tudíž jsme se pohledem na ně velice bavili. Celá konference končila kolem osmnácté hodiny a to rautem na výletní lodi Šumava, o které vám bohužel více neřeknu, protože jsem se na ni nedostala. Loď byla rezervovaná jen pro zvané, tudíž pro učitele.

Myslím si, že konference byla velmi zajímavá jak pro nás, i když jsme některým věcem moc nerozuměli, tak samozřejmě pro všechny účastníky. A že jich nebylo málo...

Monika Majarová, 4.S

Futsal nebo pořádný výprask?

Je čtvrtek 20. listopadu osm hodin ráno a tým našich hochů se v hale na rumburském koupališti rozcvičuje střelbou na bránu. Zápas již měl dávno začít, jenže místo čtyř týmů, které se měly dostavit, jsou v hale pouze dva. Turnaj začíná asi s půlhodinovým zpožděním zápasem rumburského gymnázia s obchodní akademií. Již v prvních okamžicích je vidět nevráživost! Na naší střídačce zavládá neklid. „Hoši, je to jen hra!“ Lukáš Michel svléká dres a předává ho dalšímu hráči, že radši nenastoupí. Padá červená karta na hlavu obchodní akademie za hrubý foul. Mužstvo dohrává pouze ve třech lidech a moc dobře se jim nedaří. Výsledek je téměř jistý. Po dvakrát patnácti minutách nastupuje tým polygrafky proti biskupskému gymnáziu. V prvních vteřinách padají první góly. Mužstvo červených hraje neobvykle dobře, i přes ustavičné modlení „pánbíčkáři“ prohrávají naprostým debaklem 8:0. Po krátké pauze nastupuje mužstvo do dalšího zápasu, tentokrát proti silnějším rumburskému gymnáziu. Po gólu přes celé hřiště hráče

číslo 8 (Petr Kvapil), se zvedá mužstvu naděje na další vítězství. Poměr sil je téměř vyrovnán, avšak naše obrana pokulhává. Výhrou tohoto duelu by byl postup jistý! Je odpískána druhá polovina zápasu a tým gymnázia obrací celý průběh zápasu na výsledek skóre 2:3 díky naší chabé obraně. V posledním zápase nám šlo o vše. Nastoupili jsme proti obávané obchodní akademii. Naši hoši běhají jako smyslu zbavení, v očích smrt a v bráně gól. Obrana žádná a útok zcela mizerný... Po pátém gólu protivníka v brance je již jasné, že je vše ztraceno, tým však skóre nekončí. V druhé polovině hry je faulován hráč číslo 8, který šel právě střídat. Sám je však sudím označen za faulujícího, strhává se slovní potyčka. Na obzoru je už už další červená karta, ale sudí je tak zaskočen, že odpískává pokračovat ve hře. Pro nás tak špatné skóre se ještě zhoršuje. Během jedné minuty padají hned dva góly za záda našeho nešťastného brankáře. Obrana jako by zaspala a celé mužstvo usnulo na vavřínech z prvního zápasu. Konečný stav dopadl hrůzostrašně a to 2:11 pro obchodní akademii.

mr. mongrel

Zeptal jsem se jednoho z hráčů:

Byl turnaj náročný?

Jasně. Hrál se v rychlém tempu. Teda alespoň první dva zápasy. Ten třetí jsme už jen odchodili. Navíc gympl hrál zákeřně.

Do další fáze jste nepostoupili, v čem byla chyba?

Trenér zvolil špatnou taktiku. Taky mám pocit, že jsme hráli proti rozhodčím (alespoň proti tomu z gymplu).

Díky, honorář si vyzvedni v ředitelně.

mr. mongrel

Rozhodla jsem se, že se zeptám trenéra, pana M. Macka, protože vím, že se opravdu nezdálo a že byl po zápase ve špatné náladě. Martine, jak se Ty díváš na náš neúspěch?

Zdravím příznivce fotbalu!

Turnaj byl náročný. Který není. Kluci hráli svůj první zápas s gymnáziem z Varnsdorfu. Vyhráli 8:0. Poměrně snadný zápas. Hrál se 2 x 15 minut. Následoval zápas s Gymnáziem Rumburk. To už byl náročný duel. Kluci ho zvládali výborně. V závěru vedli dokonce 2:1, ale pak přišly dvě hrubé chyby, které nás stály další dva góly. Měli jsme určitě na to, abychom je porazili. Pak naše družstvo stálo dva zápasy. Mělo čas se zregenerovat a připravit na poslední zápas. Šlo se však kouřit. Myslím si, že tady poslední zápas podcenili. Obchodní akademie nás převálcovala naprosto jednoduchou hrou.

Kdybych neměl sestavený tým z fotbalistů různých klubů, ale z kluků z ulice, rozuměl bych tomu. Ale kluci trénují a hrají zápasy o délce 2 x 45 min. Vědí, že se musí soustředit, hrát ukázněně a vědí hlavně, kdy útočit a kdy a jak bránit. Navíc se ve hře střídaly dvě čtyřky, aby hráči plně nasazení bez problémů vydrželi. Kdo si ale zaslouží pochvalu je brankář Pavel Hozák. Vychytal spoustu gólů.

Jako druhý rozhodčí mohu potvrdit, že hlavní rozhodčí Mirek Kvíz pískal spravedlivě a vyrovnaně a hlavně ani jeden z nás nejsme profesionální rozhodčí. To je ale na posouzení lidí znalých. Oba jsme se shodli, že šlo o nejklidnější a nejčistší turnaj z hlediska chování hráčů z těchto futsalových turnajů.

Sportu zdar! Máca

Děkuji za příspěvek. - ŠA-

Litvínov - Slavia aneb ani napočtvrté se to „sešivaným“ nepovedlo...

Byl 14. listopad 2008, pro někoho obyčejný všesní den, pro mě však datum spjaté s netrpělivě očekávanou událostí. Na půl šestou tohoto dne bylo totiž naplánované úvodní vzhovávání utkání 22. kola O₂ extraligy mezi třetím Litvínovem a zatím vedoucí Slavií Praha. Umístění obou celků v tabulce předpovídalo divákům kvalitní hokejovou podívanou, a tak se dalo očekávat, že večer bude na stadionu Ivana Hlinky vysoká návštěvnost. A opravdu, na utkání se přišlo podívat 6258 diváků, tedy návštěva, která je pro nejmenší město extraligy nadprůměrná, ale vzhledem k letošním úspěchům litvínovského hokeje nebyla neočekávaná. Do zápasu zbývaly už jen necelé dvě hodiny, a tak jsme se rozhodli zkrátit si dlouhou chvíli v jednom z nedalekých restauračních zařízení, když tu se v zatáčce objevil poněkud lépe vyhlížející autobus. Ihned mě napadlo, že to asi budou rivalové pro dnešní večer...a opravdu, jak se autobus se slávicím znakem na boku blížil, nemohl jsem se ubránit úsměvu... Tím spíše, když jsem zaslechl přivítání jednoho z fanoušků: „Cirkus Praha!“. Na stadion jsme přišli už hodinu před začátkem utkání - to proto, že na nás zbyly jen lístky na stání, a tak jsme si museli místo s dobrým výhledem poctivě vystát. Popisovat mé pocity ze zápasu je zbytečné, protože každý hokejový fanoušek ví, jaké to je, když jeho milovaný tým vyhraje v domácím prostředí proti tak silnému soupeři, navíc v atmosféře, kterou dokáže vytvořit více jak šest tisíc lidí... Litvínov vyhrál 4:2 a já si ze zápasu kromě nových suvenýrů odnesl především fantastický zážitek, který si doufám v nejbližší době zopakují.

Jan Hlaváček, 4.S

AKTUALITA

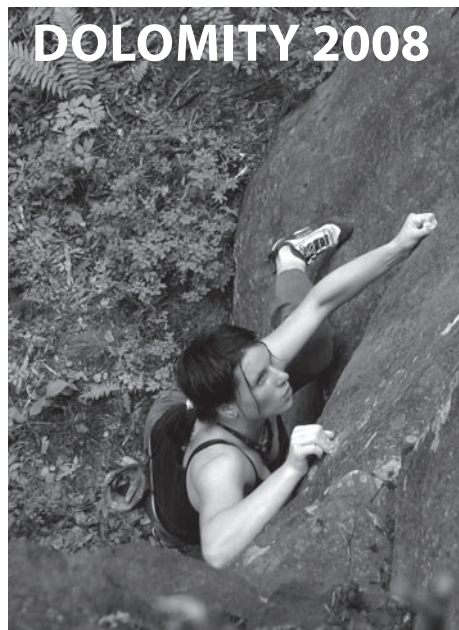
V sobotu 6. prosince 2008 se ve Filipově konal již tradiční ZIMNÍ TURNAJ V NOHEJBALE. Turnaje se zúčastnilo devět družstev z celého Šluknovského výběžku. Naši školu reprezentovali Martin Štěpánek, Jiří Malypetr a Tomáš Reichert. Zápolení to bylo velice tvrdé, vyrovnané a hlavně ve výborné atmosféře. **POLYGRAFKA OBSADILA VYNIKAJÍCÍ DRUHÉ MÍSTO.** Turnaj měl perfektní organizaci, nechyběl guláš a držkovka. **Velký dík za to patří pořadatelské firmě FIMA.**

mstep

My zase děkujeme za vzornou reprezentaci a věříme, že v roce příštím to bude o stupeň lepší.

-iša-

Letos v létě jsme s kamarády vyjeli na lezecký výlet do Dolomit. Počasí nám vyšlo, až na jeden den. Až na jeden den, na který budu navždy vzpomínat jako na den, kdy jsem mohla přijít o přátele a oni o mě. Pro jistotu uvedu několik výrazů, ať je v příběhu jasné, oč jde.

lanová délka(dále jen délka):

vzdálenost mezi dvěma jistími stanovišti

štanď: slangově jistíci stanoviště

lezečky: velmi těsná obuv na lezení(cca o dvě čísla menší než je noha)

ferata: cesta v náročném horském terénu, která je vybavená fixními ocelovými lany a železnými stupačkami, dobrý vodič el. proudu

odsedák: smyčka sloužící k sebezajištění, většinou na štanďu

prvolezec (tahá cestu):

lezec, který leze cestu jako první musí se psychicky vypořádat s hrozbou možného pádu

druhrolezec:

lezec, který leze cestu jako druhý, nehrozí mu pád

Budíček byl v 6:30. Cesta k nástupu byla do strmého kopce sutinou. Tempo bylo svižné, batohy těžké, slunce začalo nepříjemně hřát. Kolem 9:00 začala lézt první dvojka. Za nimi vyrazili další tři dvojce, mezi nimi i já. V průvodci byla napsaná doba výstupu 5 – 7 hodin. Stěna měla 450 metrů. Vše probíhalo v pohodě. Standa s Vydrou trochu bloudili, ale přesto se nám ještě s Johnym a Markétou trhli asi o tři délky. Možná o víc, možná o méně, nevím, byl to nekonečný kolotoč. Svižně dolízt na štanď, povolit lezečky, odjistit Koňadru, about lezečky, nasadit batoh, aniž by spadl do hloubky pod náma a zase lízt... A to celých 14 délek. Koňadra všechno tahal, úděl druholezce, což jsem byla já, je nosit batoh (boty, jídlo, pití, oblečení). Výstup byl relativně lehký, i když se objevily i těžké pasáže. První a nejzdatnější dvojka dolezla po sedmi hodinách, druhá

půl hodiny nato. Mně, Koňadroví a Lubošovi s Koktisem zbyval ještě pěkný kus na vrchol. Aby se nezdržoval sestup, který vedl po feratě a suťoviskem, šli Johnny a Markéta napřed (ti se bouřce vyhli). Nám zbývaly ještě dvě délky, do palců na nohou se mi zařezávaly nehty, levačka mě bolela z neustálého povolování lana. Slunce bylo čím dál tím níž, najednou nás obklopil příjemně chladivý mrak. Koktis byl smutný, že neuvidí vrcholové panorama, optimisticky naladěný Luboš ho utěšil, že se to hned roztrhá, neroztrhalo. Dolezli jsme na vrchol, tam nás uvítal Standa s Judrou. Zapsali jsme se do vrcholové knížky, sbalili věci a rychlým tempem mazali k feratě. Všichni ještě docela veselí, alespoň já jsem veselá byla. Začalo se stmívat, a aby toho nebylo málo, tak i hřmít. Judra to tipoval tak 4 km od nás. Najednou „PRÁSK“. Bouřka byla přímo u nás, strhla se průtrž. Náš sestup se změnil v útěk. Teď už šlo do tuhýho. Standa, Judra a Koktis nasadili tempo a zmizeli nám. Během vteřiny jsme byli promočení, kolem litaly blesky. Někdo se nejistil vůbec, já jsem se jistila alespoň pomocí karabiny a odsedáku. V hlavě se mi promítaly příběhy a poučky z knížky Shuberta. Třeba, že odsedák nemá potřebný tlumič a nevydrží náraz při pádu na feratě. Nebo jak je ferata nebezpečná za bouřky, tolik lidí díky těmto podmínkám zemřelo. „Nechci být mezi nimi!“ říkala jsem si. K dešti se přidaly kroupy, ocelová lana i skála strašně klouzaly. Blesky litaly těsně u nás. Dolehla na mě slabost. Jak duševní, tak fyzická. Začínala jsem trochu panikařit. Opakovala jsem si, že na paniku bude čas až dole. Věděla jsem, že když se zhroutím, ohrozím tím ostatní. Šla jsem jak robot. Nohy se mi třásly a kroutily. Několikrát se mi podlomily a já bezmocně klesla k zemi. Nevím proč, ale stále jsem si říkala, že se nesmí nic stát s foťákem. Přitom mi to bylo v tu chvíli jedno. Chtěla jsem jen přežít. Koňadra a Luboš se mnou byli stále v kontaktu. Bez nich bych to asi psychicky nezvládla. Trochu mně rozhodilo, když mi Koňadra řekl: „Janíku, musíš zrychlit nebo tady chcípne.“ Ještě víc mě vykolejilo, když mně a Koňadroví zbývaly tak dva metry do konce jednoho úseku feraty.

Ozvala se rána, zajiskřilo se, Koňadra dostal ránu elektrickým výbojem od blesku. Nic se mu nestalo, seskočil na skalní poličku a čekal na mě. Úplně jsem ztuhla a za žádnou cenu se nechtěla chytat ocelového lana, ale jinak bych se dolů nedostala. „Chytnu se lana, až napočítám do tří.“ Raz, dva, tři... „PRÁSK“. Dostala jsem taky ránu. Chtělo se mi křičet a brečet, byla jsem na pokraji zhroutění. „Nesmím propadnout panice!“ opakovala jsem si stále dokola. Kdyby se mi chtělo na záchod, klidně to pustím, kdybych měla ztratit vybavení v hodnotě několika tisíc, klidně ho ztratím. Co asi dělají kamarádi? Sedí doma v teple, suchu a ani netuší, že moje šance na přežití je padesát na padesát. Tak ráda bych je ještě viděla. Koňadra se mě snažil uklidnit, většinou však jen prohodil: „Ty vole, to je vejška, zbývá nám ještě pěkný kus cesty.“ Byly to nekonečné minuty, hodiny. Hlava se mi točila a bylo mi zle. Asi ze stresu, dehydratace, hladovění a neuvěřitelného fyzického vyčerpání. Několikrát mi uklouzly nohy a zůstala jsem viset jen za ruce. Kluci na nás čekali pod převisem na konci feraty. Ulevilo se mi, že je vidím všechny živé, možná i jim se ulevilo, když nás po dvacetiminutovém čekání taky viděli. Prudký déšť nepolevoval, místo pěšinky byl malý potok, setmělo se a my neměli čelovky. Ve skále se utvořily dva vodopády. Jeden menší, tím jsme museli projít, hrozilo, že nás proud strhne, a druhý velký. Naštěstí suť, kterou jsme šli, to nezaplavilo. Nohy mě už vůbec nemohly unést, chvílemi jsem šla dokonce po čtyřech. Už chci být ve stanu. Po nějaké době narážíme na asfaltku, jdeme dvacet minut na špatnou stranu, v sedáku, helmě, promočení, zoufalí, ale šťastní. Naproti nám projíždělo auto, muž který řídil to otočil a nabídl nám pomoc. Nakonec jsme zdárně našli naše stanoviště, oblékli se, postavili stany a u Koňadry v autě zapili náročný den.

Tak takové bylo moje první lezení v horách a první ferata. Možná to zní přehnaně jako nějaké sci-fi, nevím, jak to prožívali ostatní, ale já rozhodně takhle.

Oíše

ICQ

Jako každý čtvrták naší školy jsem měl čest nedávno okusit večírek, při kterém jsme měli být všichni pasováni na maturanty. Na naší škole běžná záležitost, ale co jsem od jiných slyšel, na každé škole tomu tak nebývá. Nikdy jsem neměl tu příležitost se volněji odvázat se svými spolužáky, snad jen s jedním. Tím je Jiří (pozn. obyvatel kubánské země).

V ten den nebylo vše až tak docela v pořádku. Proto jsem se musel do Rumburku, kde akce měla probíhat, dostat ze svého bydliště na vlastní pěst a to ještě o hodinu déle. Aspoň že tak! Tak jsem tedy odjel z České Lípy až v šest večer. Autobus měl dvacet minut zpoždění, takže jsem tvrdnul já a moje bageta na zastávce. Nebylo až tak úplně zle. Takové chvíle mám rád, v poslední době obzvlášť. Po těch dvaceti

minutách jsem se uvelebil ve velké žluté káře (pozn. Boráci, Lípáci, Pražáci a Skaličáci vědí). Chuť na bagetu se v mžiku změnila na spokojenost s pocitem sytosti. Rozsvítil jsem si lampičky, zapnul větráky a pustil se do četby. Byl jsem schopen číst knížku tak, aby mě bavila a nic jiného pro mě nebylo. Nebylo a nedokázalo mě to rozrušit. Početl jsem si a dostal chuť se uvolnit a něčím si navodit atmosféru naprosté uvolněnosti. Znáám jeden takový způsob. Ve Varnsdorfu nás, cestující vyhodil pan řidič z busu s tím, že zde jízdu končí. Měl jsem strach,

že budu muset řešit problém se spojem do Rumburku. Než mě ale opravdová obava stáhla popadnout, už sem seděl v menším, méně pohodlném „kvikáči“. S četbou konec. Bus se klepal a nesvítilo se v něm. Příjezd. Vstoupil jsem do světa kapek o objemu dvoudecí. Měl jsem slzu při pohledu na to počasí. S představou, že skoro nevím, kam jít a ještě k tomu v třicetimetrovém oceánu vody téměř bez žádného ostrova. Žádné suché místo se v Rumburku nenašlo. Cedule Konírna! „Jupí“. Všude voda. Byl jsem promočen. Dorazil jsem akorát. Zrovna se „pasovalo“ a já šel hned na řadu. Zmoklý jak šašek s batohem pod bundou a

hlavou zanořenou v kapuci vykročil jsem směr bulánek. Pokleknuťo, poplácáno kovovým pravítkem po rameni, odstůžkováno. Nevěděl jsem zda se smát nebo nesmát. To bylo prvních pět minut. Prsten na ruce. Na tom křívém prstě. Natočil jsem jedno, první a chvilku jsem se rozkoukával po okolí. Skončilo stužkování a já načílnal druhý kousek. Bylo lépe a prostory se trošku zvětšily. Kubánek je teď ten pravý, za kým jít. Jedno cigáro do pohody. Cítil jsem se dobře, opět ten příjemný pocit bez trémy, ner-

vozity a napětí. Měl jsem chuť k jídlu, a tak jsem začal prokládat český dar kuřecím stehnem. Nastupoval menší chaos. Pivo už i na mě začínalo působit. Dostalo se na rozhovor s jedním členem učitelského sboru. ČLOVĚK versus člo-

věk, jak se to vezme, nejspíš byla nutnost sdělit pár věcí, které byly docela jinak, než vypadaly. Nebyl stav na to řečnit příliš nad věcí. To pivo prostě cítit je. Ale snad se něco málo ujasnilo. Původně jsem myslel, že budu stručný a rychlý, jako například s panem třídním. Trošku jsem se odpoutal od svých spolužáků. Kubánek a Michel se už váleli, každý na svém gučíku. Jiřího mám v srdci ze všech těch lidí vrytého asi nejvíc. Člověk, s kterým si popovídám o spoustě věcí. Máme společné záliby. Nějakým způsobem právě k němu hodně vzhlížím. Je to člověk, u kterého vás těší být v jeho společnosti, člověk s respektem a snahou si vzít něco z vašich názorů. Ať jsou na místě nebo ne. Takový člověk má u mě palec vždycky nahoru, protože je schop-

ný vzít si i z názoru negativního nějaké to plus. Proto jsem mu šel prokázat službu a optat se, jestli bych mu nemohl nějak pomoci. Reakce? „KOLU! MAM JI V BATOHU.“ Šel jsem tedy pro kolu. Chyba byla, že se batoh nacházel v blízkosti Michela, rozvalujícího se ve stavu nehybnosti na vedlejší pohovce. Ještě větší chyba byla, že se batohu nacházelo spousta věcí, které nemusely dlouho čekat, abyste je použili na nějaký, typicky opilecký humor (pozn. tato forma humoru je velmi populární). Takže použít tyto prostředky byla jasná volba. Otevřel jsem

mast. Mastička na obličejí „cepelína“ (pozn. cepelín = opilec, který není schopen pohybu) ve mně nevzbouzela pocit dokonalosti již zmíněného žertíku. Tak jsem se rozhlédl po okolí. Koukám, že na stole leží červená a žlutá nádoba s kečupem a hořčicí. Různě jsem pobíhal kolem pohovky a připadal si jako při malování obrázku (pozn. DĚTI). Moje práce byla u konce (pozn. posluchače: „Píšeš mi to, jako bys psal slohovku, poslyš...“). Večer byl téměř u konce. Všichni už nás opustili, dokonce i cepelíni. Bylo

kolem jedné ráno. Obvykle doba ještě dobré nálady. Bylo na čase místo opustit. Neměli jsme kam jít a jediná možnost byla dostat se nějak do prostor školy a někde přenocovat. V tu chvíli už jsem měl boty na ovládnání a trasu jsem si svobodnou volbou nevybíral. Z té cesty mě nejvíc zaujaly deštěm a větrem zničené, zdeformované deštníky, které byly nacpané snad v každém koši či popelnici. Jako by český senát vydal zákon a zákaz používání těchto vynálezů. „To mi hlava nebrala“. Když jsme dorazili do školy (pozn. nevloupali jsme se, ale jak jsme se tam dostali, si nepamatuji)

jsem se dozvěděl, že škola asi nebude ideální místo pro nocleh. Byl jsem unavený a tak jsem se dlouho nerozmýšlel a sypal si to směř jídelna. Najednou slyším hlas jedné z vychovatelek (už nevím, jestli mě oslovila jménem, ale dejme tomu): „Honzo, kam jdete? Honzo pojdte sem, vy nemáte kde spát?“ Byl tam se mnou ještě jeden spolužák, který má bydliště nedařleko mého, takže pro nás dva bylo nemožné se dostat v tuhle hodinu domů. „Můžete přespat u nás.“ Vešli jsme ještě s Matějem Vorlem do místnosti (nejspíš klubovna), v které byly připraveny tři spací pytle. Pohled na ně byl nadměrně luxusní. Usnuli jsme jako špalek. Vzbudilo nás až procházení obyvatel internátu. Pohled na nás tři musel být ohromně vtipný nebo ohromně šokující. Někdo reagoval leknutím a někdo darem bagety. Mňam! Ta bodla. Děkuji slečně z prvního ročníku za chutnou

bagetu! Tím to všechno skončilo a hurá do školy. Setkat se tam s lidmi, kteří mě včera viděli „zbořeného“. O zbytku toho dne už ale má historika nevypráví....

Jan Harbich, 4.S

Stužkování třídy 2. G

PÁR ÚVODNÍCH SLOV AUTORA

Po dnech marodění jsem konečně schopný napsat stručný článek o stužkovacím večírku třídy 2.G. Za doprovodu kapely Pixies, která zní z mých reproduktorů v jednom česko-lipském panelovém domě, se tedy vracím zpět do minulosti (ne zase tak daleko, ale proč nebyť dramatický), abych vám popsal akci, která se uskutečnila 4. a 5. prosince 2008. Akci, na kterou budou kantoři a žáci dlouho vzpomínat.

ZAČÁTEK

Stužkovacímu večírku, jak již všichni dobře vědí, předchází samotné pozvání kantorů. To však jakoby z naší strany nepřicházelo. Dny pomalu plynuly a zástupci třídy s pozvánkami nikde. Mnozí učitelé, jak nám sami poté řekli, již v pozvání nedoufali, přesto se čtvrtého pro-

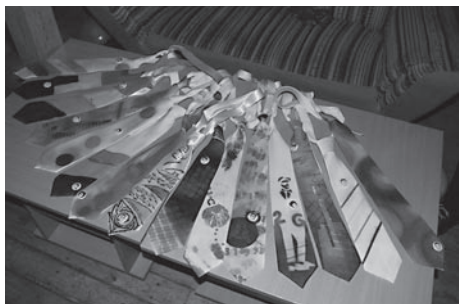
since před devátou hodinou ranní ozvalo skřípání tahací harmoniky doprovázené čtrnáctičlennou skupinkou tvorů, kteří se rozhodli toto pozvání pojmout originálně. První obětí byl sám pan ředitel, který od nás obdržel kromě oficiálního pozvání (které přesně zní: „Je mi ctí Vás pozvat na stužkovací večírek třídy 2.G, který se bude konat dnes, čtvrtého prosince od devanácti hodin v restauraci s poetickým názvem Konírna“) a pozvánky (party čepička s přezdívkou učitelů, např. Saša, Iví, Sváta, Říša apod.) Také jednu židovskou anekdotu, kterou zmateně a s notným zpožděním (což byl samozřejmě záměr) předával Petr Pres. Když už jsem u těch jmen, zmíním další aktéry, kteří při tomto zahajovacím ceremoniálu vykonávali nějakou funkci. Titul „Nasazovač pozvánek“ (doutám že z kontextu už vyšlo najevo, proč jsem zrovna použil toto slovní spojení - poznámka autora) získal Martin Koxxa Marek, který se tohoto úkolu ujal se ctí a s plnou vážností. Ani jedna gumička u čepičky

mu nepraskla. Čepičky byly položeny na červeném polštářku, který byl opatrován Lenkou Zerzánovou. Hru na harmoniku obstaral Rosta Myšička a nutno přiznat, že právě díky němu dostal náš „průvod“ ten správný říz. Fotoaparátů se ujala dívčí dvojice Kristýna Pulpánová a Terka Slavíková. Já (Zdeněk Svejkský) jsem měl na starost úvodní řeč. O transparenty s hesly „Maturita? Za kolik?“ a „Pozdě, ale přece!“ se staral zbytek třídy, tedy: Vojta Němeček, Kuba Korselt, Honza Valdhans, Petr Höhn, David Šikýř, Filip Hercík, Jirka Hölzel a Honza Oliva. Pozvání se podle mého vydařilo a počet zúčastněných kantorů nás mile překvapil. Ještě se vyjádřím k tomu, proč bylo pozvání oznámeno tak pozdě. Předlohou k nápadu se nám stala naše obliba chodit pozdě do hodin (viz transparent „Pozdě, ale přece!“) a jistý nadhled ke studiu na tomto ústavu (viz transparent „Maturita? Za kolik?“). Jsme hrozní, my víme, ale už tu jsme jen půl roku a ty kýble na nervy vám ještě musíme naplnit!

TROCHU RETROSPEKTIVY

Pojďme se ještě přesunout na začátek týdne (1. prosinec), kdy jsme se dohodli konečně uskutečnit náš dlouho plánovaný návrh na „stužky“. V pondělí jsme poprvé mohli spatřit kravaty, které se nám o čtyři dny později měly předat. Chyběla jim jen grafická úpra-

va. K tomuto účelu byly zakoupeny čtyři spreje (cyan, magenta, yellow a black), které posloužily jako jediný prostředek k vyjádření se jakýmkoli způsobem na kravaty. Třída se s tímto úkolem vypořádala slušně a celkový výsledek vypadal obstojně. Na každou kravatu se poté přidala placka s karikaturou jejího majitele (tvorba Martin Marek). Kravaty mají charakterizovat naši schopnost kreativně se vyjádřit a dokázat, že v nás nějaká fantazie přeci jen je.

ZAČÁTEK A PŘEDČASNÝ KONEC

Můj hudební doprovod se po hodině psaní mění a podobně jako název předchozího odstavce se přenáším z konce osmdesátých let (kdy působila skupina Pixies) přes Dire Straits (sedmdesátá léta) na konec let šedesátých, kdy vyšlo album Loaded od Velvet Underground, které si teď pouštím a pokouším se pomoci této hudby sestavit ještě pár vět. Lou Reede! Potřebuji tě! Oh, a také mou milovanou basistku Sterling Morrison, která by vám na některých fotografiích připomínala účesem mě (což není pro mě moc povzbuzivé). Kreativci, pomozte! A, něco mám. Pokračuji tedy.

Stužkovací večírek oficiálně začínal v sedm hodin. Někteří členové naší třídy však dorazili dříve, aby společně s vedením podniku připravili prostory Konírny na naší přítomnost. Rád bych tímto poděkoval Rostislavu Mysičkoví, Kristýně Pulpánové, Honzovi Olivovi a Tereze Slavíkové, že dokázali nafouknout těch sto padesát balónek (pokud jsem na někoho zapomněl, osobně dohlédnu na to, aby Vám byla vystavena veřejná omluva minimálně na jednu stranu občasného občasníku Bezevěho. Kolem sedmé hodiny už mnoho členů naší třídy dorazilo a o půl hodiny později již scházel poslední člen této akce, Jiří Hölzel. Ten se škrábal autem přes Šěbr, když jsem mu kolem osmé volal, kde je. Zahajovací ceremoniál se tedy přesunul z 8.00 na 8.30. Učitelé však vydrželi, a tak se dočkali mého stručného zahájení. Opět jsem improvizoval, snad to na mně nebylo tolik vidět. Příště si

to někam napíšu. Příště! To snad už ne! Doufám, že žádný další stužkovák mít nebude. Já jsem přišel udělat maturitu napoprvé i za cenu drobného úplatku (v rámci mých studentských možností, samozřejmě)! Poté Martin Koxxa Marek krátce promluvil o našich záměrech s kravaty a už byl na řadě ředitel. „Přátele, kamarádi...“ Však všichni víme, jak proslov pokračoval. Konečně mohl začít ten očekávaný okamžik, samotné „kravatování“ (kolik že dostávali obrozenci za vymyšlení nových českých slov?) a předvedení svých grafických návrhů na kravatach učitelům. Po krátké, zhruba půlhodinové odmlce přišel Jiří Hölzel se svým nápadem. Pantomima! Učitelé si vylosují nějakou činnost a tu poté bezeslova předvedou, na ostatních je činnost uhodnout. Začal pan učitel Uher se slovem zemědělec. Následoval pan učitel Macek alias česač jablek. Na scénu poté vyzývavě přitancila paní učitelka Galbavá jakožto striptérka. Špatná malířka, paní učitelka Bílková, poměrně dlouhou dobu pobíhala po sále a máchala imaginárním štětcem, než se ozvala správná odpověď od pana učitele Uhra. Pan učitel Uher měl mimochodem velice dobrý odhad. Téměř vše uhodl právě on. Všechna čest. Snad nebudu

nikomu křivdit, ale neoriginálnější výstup měl pan učitel Svoboda. Ten si vylosoval slovo hrobař. Po krátkém zamyšlení následovalo letmé obhlédnutí přihlížejcích, přičemž jeho zrak ulpěl na Martinu Markovi, který byl oblečen v černém. Správný hrobař musí mít černé oblečení, usoudil nejspíše pan Svoboda a začal se svlékat, totéž učinil i s Martinem a věrte, ani ve snu by mě nenapadlo, že jde o hrobaře. Po prohození oblečení měl Roman (promiňte mi to oslovení, ale paní Šabatová by se zlobila, že používám stále stejná slova, tak proto) na sobě přiléhavou košili (nebyla přiléhavá, ale tak o dvě čísla menší než nejmenší použitelné číslo jejího nového majitele) a už vyhlížel další obět. Stal se jí pan učitel Macek (příště Máca a zlobte se, jak chcete), ten byl svalen na zem a pomyslně Romanem zakopáván. Hrobař! Zaznělo z davu. Následovala pantomima pana ředitele. Trvala tak deset sekund. Sváta vzal do ruky imaginární obušek a začal jím mlátit přihlížejcí. Ano, správně, policista! Posledním účinkujícím byl náš pan kuchař. Ten však na scéně nebyl dlouho, neboť se po chvíli otevřely dveře na terasu, ze kterých se vyřítil Honza Oliva se slovy: „Všichni ven, Jakub předpadl přes zábradlí!“ Co říci k této situaci. Těžko rozebírat. Snad jen to, že podle posledních zpráv je Kuba v pořádku, jen si chvíli poleží v nemocnici.

NOVÝ ZAČÁTEK

Účastníků ubývalo, zábava ustala. Takto uběhla hodina. Zhruba v této době akce opět začala nabírat rychlost. Lidé se rozdělili do dvou táborů. Jedni zůstali nahoře okolo paní učitelky Galbavé, zbytek se přesunul dolů, kde se usadila většina zbylého učitelského sboru (Sváta, Jirka, Kuchař-Šéfík, Máca a Lucinka). Blížilo se dvanáct hodin a naše přítomnost v tomto podniku se chýlila ke konci. Vydařený konec však nastínil nový začátek. Aktéry zahájení druhé vlny se stal Sváta a Máca. Jejich taneční kreace přiměly žáky opět si užívat tohoto večírku. V tu chvíli byli všichni přesvědčeni že spát se dnes nepůjde. Následoval dvacetiminutový přesun do nonstop baru Lužan na náměstí v Rumburku, kde akce dále pokračovala. Hraní poolu, tanec a v neposlední řadě náš dospělácký dozor udržel vzhůru většinu zúčastněných. Je pravdou, že někteří toho měli už plné kecky, zmíním například Vojtu Němečka. Přestože byl v baru hluk, všichni věděli, kdy Vojta usnul. Kdo ho zná, ví proč neunikl naší pozornosti. Krátce před pátou se naše vedení (Sváta a Máca) rozhodlo opustit oslavu. Rosta však pohotově přiskočil k jukeboxu a pustil hity jejich mládí. Oslava se tedy o další půlhodinku protáhla. V půl šesté jsme si to už ale všichni štrádovali zpět na intr, kde někteří zlomyslní žáci navštívili šéfika v kuchyni, aby dohlédli na to, zda nespí. Zhruba v šest většina usnula.

ZÁVĚREM

Rád bych dodal, že až na dvě výjimky (Kuba Korselt a Honza Oliva = oba u doktora) se všichni dostavili do školy. Jak jsme tam dorazili? Na to už se nikdo neptal. Slib, že se zúčastníme pátečního vyučování jsme tedy splnili. Rád bych se ještě nad naším stužkovacím večírkem zamyslel a pronesl pár slov. Podle mého se až na ten smolný pád vydařil a myslím, že bude ještě dlouho na co vzpomínat. Opět se potvrdilo, že nejzajímavější životní situace přinese jen náhoda. Proto bych si dovolil menší doporučení nižším ročníkům. Nikdy si neplánujte do detailu nic dopředu, stejně to dopadne jinak. A víte co? Kolikrát to dopadne ještě

líp, než byste čekali. Situace zažité na stužkovacím večírku třídy 2.G nemohly dopadnout lépe (v rámci možností, které se naskytly), za což jsem rád a vám, budoucím pořadatelům dalších ročníků přeji, ať vyjdou minimálně tak dobře jako nám.

Svejky

NEJČERSTVĚJŠÍ ZPRÁVY

Další polygrafické vítězství

Státní zdravotní ústav vyhlásil 13. ročník soutěže „MLÁDÍ ÚSTECKA PRO ZDRAVÝ ŽIVOTNÍ STYL“. Jednalo se o soutěž literární a výtvarnou. Stačilo utrousit před třídou 2. A, že taková soutěž existuje, hned se někteří studenti zajímali a chtěli propozice. A považte, dva ze tří přihlášených se umístili. A ne na ledajakém místě! 1. místo v kategorii literárních prací získala **Romana Jelínková** ze 2. A a na 2. místě v kategorii výtvarných prací se umístil **Ondřej Dolejš** ze 2. A (Andrew). Gratulujeme k vítězství, Romana je dokonce pozvána na slavnostní vyhlášení výsledků 16. prosince 2008 v Děčíně. V příštím čísle přineseme ukázky jejich prací, do tohoto čísla už se nevejdou. Mám radost, že se mi rýsuje další člen RR, vid' Romčo! Tak jen houšť, POLYGRAFKA začíná pěkně sbírat ceny ve světě.

- ŠA-

Taneční

Dne 13. prosince 2008 se konal VĚNEČEK, tedy poslední taneční lekce Taneční školy Styl manželů Josefových. A protože naše redakce nikdy nespí, víme, že i tady měla POLYGRAFKA svá želízka v ohni. Ano, Martin Fejfar ze 3. A ukořistil největší počet kotilionků (byl o něho totiž nebyvalý zájem) a stal se „missákem“ tanečních roku 2008. Měl pak sólo s „miss“ a moc mu to slušelo.

- ŠA-

HLEDÁME TVŮRCE

internetového portálu pro mladé

Požadavky: věk 13-30 let, velmi dobrý písemný projev v ČJ, zkušenosti s psaním článků, příběhů, aktualit či jakéhokoliv obsahu na webu, pozitivní a tvůrčí myšlení, nadšení pro vlastní tvorbu samostatnost

Nabízíme:

možnost spolupodílet se na unikátním projektu zaměřeném na mladé lidi
odměna za napsání článku dle kvality
možnost dlouhodobé a flexibilní spolupráce odkudkoliv z ČR,
vhodné jako příležitostný výdělek,
kreativní a zábavnou práci při tvorbě rozmanitých kategorií na našem portálu
možnost seberealizace

Ideální kandidát/ka je člověk zapálený pro internet, který rád prezentuje vlastní myšlenky, nápady a názory a má zájem se společně podílet na zajímavém internetovém projektu.

Možná témata:

oblečení, móda, styl, vztahy, erotika,
hudba, film, divadlo, tanec, počítačové hry
(obecně kultura pro mladé)

Zájemci mne mohou kdykoliv kontaktovat na mail@danielvlcek.com.

Jako info přiložte krátké CV nebo alespoň základní údaje a zkušenosti.

Další podrobnosti prodiskutujeme společně.

Daniel Vlček

**Zveme Vás na Den otevřených dveří
v pátek 16. 1. 2009 od 9 do 17 hodin**

www.sosmgrp.cz

čtyřleté studijní obory zakončené maturitní zkouškou

- ✓ POLYGRAFIE
- GRAFIKA / REKLAMA
- ✓ REPRODUKČNÍ GRAFIK
PRO MÉDIA
- ✓ TISKAŘ NA POČÍTAČOVĚ
ŘÍZENÝCH STROJÍCH

tříleté učební obory zakončené závěrečnou zkouškou

- ✓ REPRODUKČNÍ GRAFIK
- ✓ TISKAŘ
NA POLYGRAFICKÝCH
STROJÍCH
- ✓ KNIHAŘ

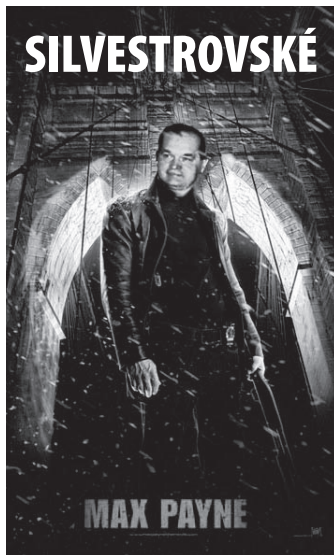
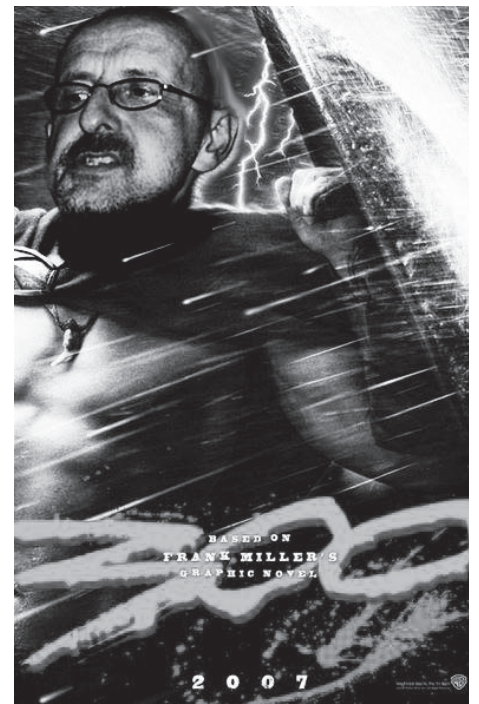
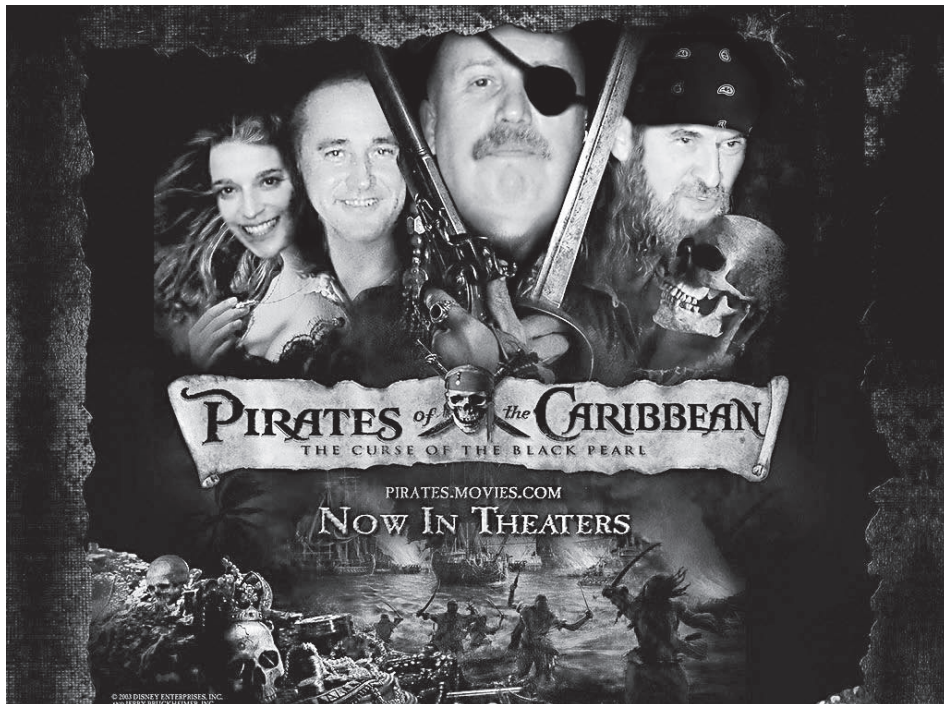
Naši absolventi nacházejí uplatnění jak ve sféře podnikatelské, tak i zaměstnanecké, především ve všech typech tiskáren, reklamních a propagačních agenturách, grafických studiích, při tvorbě webových stránek, ale také v oblasti obalové techniky, signmakingu, v nakladatelstvích a vydavatelstvích.

Ve čtvrtek 4. prosince 2008 se uskutečnil Den otevřených dveří, při kterém měli návštěvníci možnost prohlédnout si prostory školy, domova mládeže a především dílny odborného výcviku. Pracovníci školy podali všechny potřebné informace, aby rozhodování o budoucím povolání bylo uvážené a aby proběhlo na základě znalosti zvoleného oboru. Oceňujeme velký zájem uchazečů a jejich rodičů a věříme, že ti, co se k nám tentokrát nedostali, přijdou v lednovém termínu.

-iša-

-Bender-

Perličky z hodin aneb co se skutečně stalo a řeklo

Pan učitel vysvětluje látku: „Tak to máme toto...“ a na chvíli se odmlčí, pak si slabounce, ale nezadržitelně říhne: „Ehm, já vážně nevím, co je tady k smíchu, Rohlíčku!“ -Andrew-

Pan učitel v hodině pronese: „Šímo, zvedni se a běž za dveře!“
„A za co?“ táže se žák.
„No přeci za dveře!“ -Andrew-

Z testů z ekonomiky:

„Co je to HDP?“
„HDP je to, co za jeden kalendářní rok projíme, propijeme a prokouříme.“

Beruška-Romanka, 2. A

kresba: P. Pospíšil, 2. S

Hmotná potřeba - maturita.
Nehmotná potřeba - auto.

Hmotný majetek je hmotný a nehmotný (např. budovy a pozemky).

Individuální potřeba - financování vlastní dílny bez pomoci státu.

Firemní potřeba - financování za státní podpory.

Skutek hmotný krátkodobý - granát.
Skutek hmotný dlouhodobý - tank.

Čokoládovna (fabrika) potřebuje dostat nejdřív kakaové boby, cukr z cukrovaru, stroje atd.

Každý člověk má svou životní úroveň, patří tam hygiena, vzdělání, zdravotnictví.

Opotřebení investičního majetku je jako u lidí: morální a duševní (i stroj má duši!).

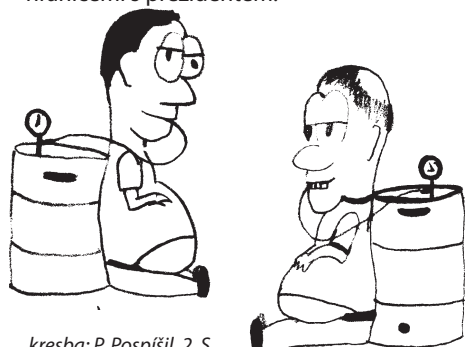
vybral R. Svoboda, uč. ekonomiky

Z některých dalších hodin:

Stát je zemní nakupení lidí, které ovládá lid a politici.

V absolutní monarchii tomu všemu velí jeden člověk.

Republika je uskupení ohraničené hranicemi s prezidentem.

kresba: P. Pospíšil, 2. S

Republika je národ lidí.
Republika je od slova republik.

Tragedie je smutnohra.

Romeo se otrávil,
protože ho chtěl otec provdati.

Ještě jedna neomluvená absence a čau, lásko, Karel Gott.

Tak dneska končíme na dvanáctku.

Pokud žák není na místě: „Lehni na hadr!“

vybrala - ŠA-

Výroky slavných aneb ve škole může být taky sranda:

Kdo tady měl svačinu ve staniolu?

(při vchodu do třídy, když pan učitel zahlédl šílený nepořádek u koše)

Chybí 7 kousků... (při zápisu do třídní knihy)

Dneska budu zkoušet jen tak ťuk ťuk v lavici.

Kuk na strejdu!

Kva, kva, kva... (náповěda při zkoušení: kvalita, kvantita, kvalifikace)

Já to řeknu na drsoně..., máš to za plnej počet. (máš za pět)

Takže si napište: „Přimej matřoš“ je ... (přímý materiál)

Kolegyně, smaž tabuli.

A přistě navostro! (přistě bude písemka)

Kdo nemá vlastní, půjčí si státní šunku. (kalkulačka)

Se zvoněním odevzdá zbytek světa. (odevzdají všichni)

Musí to bejt, povinně! Né po víně.

Neježíšuj, nejsme na biskupským gymnáziu.

Tichooooo... Harbichu, už buď zticha!
Ale paní učitelko, Harbich chybí.

Vlastně, prostě, speciálně ...

Táák, děvčátko...

Hello sit down please...Nooo, neboj se....
Že to víš, vid? Yes, yes, sorry...

Takže, přátelé...

Běžte do háje, jak chcete odmaturovat, to jste studijní třída??

Odborný výcvik:

Vždyť to vypadá jako parte!!

Takže zmáčkněte jablíčko céčko, jablíčko věčko. (při kopírování souborů)

Dneska si uděláme takový prase, prase na terase...

Jména slavných zveřejňovat nebudu, každý jistě pozná o koho šlo :). A slavní se určitě také poznají.

Nejvíc děkujeme panu xxx, protože bez jeho rozsáhlého slovníčku vtipných hlášek, by to nebylo ono :).

Monika Majarová, 4. S

kresba: P. Pospíšil, 2. S

Malý test, jak dobře znáte kantory aneb poznáš svého učitele?

1. Jeho hodina se neobejde bez jako, vlastně, defakto, a speciální...

2. S touto paní učitelkou jsou hrozně zmatené hodiny, zápis začne uprostřed tabule a pak pokračuje všude po celé tabuli, takže když dorazíte pozdě do hodiny, nemáte žádnou šanci ve správném pořadí to opsat. Taky hrozně ráda vzpomíná na látku, když už jste ji napsali a začali novou, například probere-me flexotisk, pak sítotisk a na konci sítotisku si vzpomene, že na začátku flexotisku zapomněla kus látky. Jinak v osobním životě (jako mimo školu) je to hrozně fajn paní...

3. Pro tohoto kantora jsou všichni kolegové a kolegyně, na záchod se nemůže, ale musí. Je to velký cyklista a má známkování jedna s tečkou a podobně. A fakt nemá rád, když se v jeho hodině jí...

4. Nejoblíbenější věta tohoto učitele je: „Mě nebaví učit, ale potřebuji peníze!“ Hodiny prokládá životními příběhy, jak stavěl lego, jak babička luští křížovky, jaký si má koupit bazén, takže návrat k látce je pak velmi těžký, povětšinou zapomenete, co jste psali...

5. Mladá slečna učitelka, baví ji učit, ale má občas problém sjednat si respekt ve třídě. A jak se ostříhala, tak jí to moc sluší.

6. Paní učitelka, hrozně přísná, ale s cílem nás něco naučit a dokopat nás k tomu, abychom se učili. V jejich hodinách se opravdu nedá nudit, jinak je to báječná paní a dobře se s ní povídá. A začít o její hodině jíst by skoro bylo na podmíněčné vyloučení.

7. Vysoký pan učitel, i učitelé z něho mají respekt. Hrozně rád učí a rád si se třídou povídá o probrané látce.

Výroky ze třídy 4. S

- Lucko, podívej se, co máme zítra za horoskop. (rozvrh)
- Továrna na výrobu ryb... (p. Sýkora)
- Nejmenovaný žák Michel... (p. Svoboda)
- Druhý stupeň od hebký je hebsí... (Lída)
- Hřbet ohýbáme, když má deska oblý rohy... (Roman)
- Pujč mně písmenku... (Lucie)
- Plnou kecu kubů...
- Proč tomu říkáš brada? Protože ji opírám o bradavky.

- Dvoumetrová -

Otázky pro Moniku

Dozvěděla jsem se, že má spolužačka Monika Majarová znala paní učitelku Ivu Šabatovou dříve, než přišla k nám na školu, a tak mě napadá pár otázek...

Pamatuješ si na první den, kdy jsi ji poznala?
Už jsi to moc nepamatuji, ale bylo to při mém nástupu do pěveckého sboru Čtyřlístek, který paní Šabatová vede společně s mojí bývalou učitelkou na hudební výchovu paní Uhrovou na základní škole v Rumburku.

Jak na tebe působila její osobnost, šel z ní strach nebo to bylo naopak?

Rozhodně strach, musím přiznat, že když jsme na sboru klábosili místo toho, abychom dávali pozor při učení nové písně, tak jsem měla celkem nahnáno, když se paní Šabatová začala zlobit. Ale na soustředění se mezi námi prolomily ledy a já jsem zjistila, že je to skvělá ženská, která má smysl pro humor. A strach z ní jde proto, že si umí sjednat pořádek a nenechá si jen tak všechno líbit. A to si myslím je dobře, protože potom je to učitelka, ke které máte úctu a respekt, ale také ta, která vám pomůže, když budete potřebovat.

Když jsi se hlásila na naši školu, věděla jsi, že zde učíš?

Ano věděla, na sboru nás totiž často bavila historkami ze školy (Polygrafky), zážitky s žáky, lumpárny co vyváděli, jak jí točili a tak podobně. Tyhle historky mě vždycky děsně bavily.

Měla jsi pocit, že máš češtinu v kapse, když jsi ji už znala?

Popravdě ano :). Myslela jsem si, že když se z nás na sboru staly kamarádky, že mi to třeba nějak přilepší. Ale ne, paní učitelka je spravedlivá a tak se mnou jednala jako se všemi ostatními spolužáky. A musela jsem se hodně snažit, abych měla z češtiny jedničky :).

Jaký pohled máš na ni dnes?

Je to skvělá ženská, která si umí sjednat pořádek, ale zároveň má srdce na pravém místě. Mám ji moc ráda, je chytrá a v každé situaci si ví rady, umí naučit a připravit do života. A nestydím se říct, že je pro mě jako moje druhá mamka :). Bude mi hodně smutno, až tuhle školu opustím.

Děkuji mé spolužačce za zodpovězení otázek a tím i za nahlédnutí na paní učitelku z jiného pohledu, než jak ji známe ze školy.

Veronika Blahová, 4. S

O NOVOROČNÍCH PŘEDSEVZETÍCH A KUŘÁCÍCH

Blíží se začátek nového roku, čas, kdy si lidé dávají mnohá předsevzetí. Zajímalo nás, zda někteří z dospělých, kteří úspěšně zvládli svůj boj s kouřením, přestali kouřit právě na Nový rok, a tak jsme se namátkou zeptali dvou dnes už nekuřáků – pana učitele M. Macka a pana zástupce J. Uhra:

1. Dal jste si někdy předsevzetí, že na Nový rok přestanete kouřit?

- pan učitel Macek:

„Předsevzetí jsem si dal mnohokrát.

- pan zástupce Uher:

„Já si na Nový rok předsevzetí nedávám.

2. Co si o takovém předsevzetí myslíte?

- pan učitel Macek:

„Předsevzetí má význam pro lidi, co mají silnou vůli. Co se týká mě, měl jsem silně vybudovanou slabou vůli.“

- pan zástupce Uher:

„Předsevzetí by nemělo být podmiňováno nějakým datem, kdy něco začít nebo skončit.

3. Jak jste dokázal přestat kouřit?

- pan učitel Macek:

„Jednou, v momentě, kdy mě přepadla silná chřipka a bylo mi na umření, jsem se pevně rozhodl, že dál si ničit svoje zdraví nebudu.“

- pan zástupce Uher:

„Skončil jsem díky své vůli a také jsem nebyl příliš závislý.“

4. Co byste doporučil kuřákům, kteří chtějí přestat?

- pan učitel Macek:

„V prvé řadě bych doporučil zamyslet se nad hodnotou svého zdraví a následně si vybrat nějaký způsob odvykání kouření.“

- pan zástupce Uher:

„Musíte mít motivaci a silnou vůli.“

Pokud jste kuřáci a chystáte se s tím přestat, držíme palce, ať už jste si to dali jako novoroční předsevzetí nebo v jakémkoliv jiném čase.

Majky, Míša, Lenka

Obětem smutku

Je slaná, avšak osladí ti život.

Minimální trvanlivost, přesto velmi vzácná, když bojuje se zármutkem tak křehká a nebojácná.

Průzračná kapka, v níž se třpytí naděje, raduj se ze života, zatímco ona pomalu stéká! Chce patřit jen a pouze tobě, ale rozplyne se, necháš-li ji dlouho čekat.

Jen uvolni ruce,

nezatínej je v pěsti.

Přilož obě dlaně k sobě

a chyt' svou slzu štěstí!

J. Valdhans, 2.G

Jan Werich o Vánocích... já bych chtěl být Ježíšek

Já myslím, že nikoho neurazím z věřících, to bych nechtěl, ale já bych chtěl být Ježíšek. Měl bych hezkou maminku, hodného tatínka, truhláře, no a pak by mi vrtalo hlavou, co to je impérium, co to je útlak, co to je drzost římská a co to je patolízalství, a tak bych proti tomu mluvil a lidi by mě poslouchali a někteří by nadávali a křičeli by na mě a házeli po mně kamením, já bych si toho nevěšimal a říkal bych si, co si myslím, a dostal bych spoustu lidí na svou stranu, no a pak by mě museli ukřižovat. Silní vždycky musejí někoho ukřižovat. Poněvadž by nebyli silní, to je jednoduchá věc. To by byli lidi, jako jsme my. A copak my nekřižujeme jeden druhého, nekřižujeme denně jeden druhého? Copak my nemetáme los o svršky svoje? My si nenasazujeme tmové koruny? To je vlastně taková úvaha ne vánoční, spíš celoroční. O vánocích aspoň na chvíli je pokoj. Víte, ono se nemá zabíjet, ono se nemá vraždit tyhle dva dny, protože to se narodil Syn člověka. Jak na něj volali Židé: Kdo je ten Syn člověka? No, divili se, poněvadž už tenkrát bylo málo synů člověka. Synové úředníků a funkcionářů a milionářů, ala málo synů člověka. A vánoce mají jednu výhodu, že se chováme aspoň ty dva dny slušně...

Sníh

Když jsem byla malá, byla jsem strašně zvědavá, což mi zůstalo dodnes. Často jsem se zamýšlela nad různými otázkami a každého jsem otravovala, dokud mi neřekl odpověď. Sníh. Co to vlastně je? Malé kousičky, které padají na ruce a tak studí. Když se podívám pořádně, vidím malé hvězdičky. Cožpak jsou stejné jako ty v noci? Vždyť ty na nebi jsou žluté a tyhle jsou bílé. Jak je to možné? Stejně je to zvláštní. Malé bílé hvězdičky a malé žluté svítivé tečky v černočerné tmě. A další krása je sněhová pokrývka, která pokryje všechno. Všechno ošklivé schová a zbude jen bílá pláň. Bílá pláň, kde vykukují jen malé kousičky. Kolikrát mám pocit, že bych se tou bílou peřinou přikryla a na všechno zapomněla. Schovala bych se a nechala bych všechny starosti odplavat. Vzpomínám si na jeden den. Sedím a pozoruji naší zahradu. Všude leží bílý sníh. Jdu ven. Krásně, pomalu, zlehka se položím na sníh. Vidím okolo sebe krásnou bílou uklidňující barvu. Ležím a koukám. Na stromech leží sníh. Náš altán je bez střechy, nejsou tam lavičky ani židle, jen stůl přibitý k zemi, na kterém leží sníh. Zavřu oči a cítím, jak mi začínají mrznout ruce. Začínám třít rukama o sebe, abych se zahřála, ležím, mám zavřené oči a najednou cítím, jak mi něco spadlo na oční víčko. Ááá. Studí to. Otevřu oči a vidím něco, co mi vykouzlí okamžitý úsměv. Sněží. Zase sněží. Jéé, to je nádhera. Vstanu a natáhnou ruce. Jakmile spadne vločka na moji ruku, okamžitě se rozpustí. Ach, proč ta krása nevydrží ještě o něco déle? Ale i ten malý okamžik stačí na to, abych si vychutnala ten hezký a jemný pocit, který jen zamrazí a odejde. Začíná mi být opravdu velká zima. Brrr. Teď je ten čas, kdy se snažím vzpomenout si na krásné myšlenky, které mi dodají krásný, hřejivý pocit. Některé mě napadají a na čas mě i zahřejí, ale příliš to nestačí. Rozhodnu se vrátit domů. Doma si uvařím čaj a opět si sednu k oknu. Ach to je krása.

Mišca

Podzimní loučení

Zcela přesně si pamatuji loňský poslední podzimní den. Už pár dní padal sníh a zdálo se, že tomu krásnému barevnému období nestojíme ani za rozloučení. Vypadalo to, jako by drahému podzimu bylo jedno, že na něj celý rok zas budu netrpělivě čekat. Jako by snad bylo nějaké ignorantské léto, které si jen tak skončí a ani necekne. Jako by nevěděl, že bez něj nemohu žít, že je to mé nejkrásnější a zároveň nejsmutnější roční období, že miluju jeho barvy, jeho zvuky, jeho vůni... Ach, ta vůně! Můžete říct, že je to jen tlející listí, ale pro mě je to osobitá vůně, jako mají lidi, když člověku čichnete k zátylku, může vám buď vonět, nebo ne, můžete se znechuceně odvrátit, nebo se nedokážete odtrhnout. Vůně podzimu je rozmanitá, očistující, nádherná. A já si v ty dny myslela, že si na něho budu muset zase rok počkat. Ale ani po třech dnech, které vypadaly jako začátek zimy, přestalo sněžit. Přestalo sněžit a vysvitlo to tlumeně oslňující slunce, to, které hřeje do tváří, a když zavřete oči, vidíte pořád ten nádherný zlatavý obraz před sebou. Sníh byl udusaný a téměř holé koruny stromů se vzpínaly vstříc poslednímu záchvěvu toho krásného období. Pamatuji si, jak mi v uších hrály Vivaldiho skladby, ta rajska hudba, která mi symbolizuje podzim a vyjadřuje jeho melancholicky - euforicky - inspirativně - depresivní náladu. A také si říkám, co letos podzim? Proč mi připadá, že se tě nedočkám? Chci jenom, abych se zmýlila jako tenkrát, když jsem se smutně dívala z okna na padající sníh a říkala: „Tak on už nepříjde!“

Činče

Kouzlo Vánoc

Miluji vánoční a předvánoční atmosféru. Nikdo nikam nespěchá, nikdo se za ničím nehoní, každý si prozpěvuje a rozdává úsměvy, nikdo není unavený, nevrlý a tak dále.

Tak a teď si asi říkáte, že jsem se zbláznila. Bohužel ne, to co jsem řekla, zas taková pravda není. Takhle předvánoční čas nevypadá. „Sakra, uklid' to pořádně. Ach jo, já ty dárky ani nestihnu koupit. Už mě ty lidi v obchodě lezou krkem.“ Tohle jsou ta správná slova. Tohle jsou ty pravé české přípravy na svátky. V každé zemi jsou zvyky jiné, ale všude jsou Vánoce svátky klidu, kdy se lidé obdarovávají,

dávají si spousty lásky, naděje a odpouštějí si. Pro děti tento svátek znamená především velké množství cukroví a živý kapr doma ve vaně. Nejraději mají ale chvíli, kdy zavoní zvoneček, a ony se mohou rozeběhnout k rozzářenému stromečku a začít rozbalovat dárky. Jsou také země, kde se Vánoce neslaví, kde je válka a zlo, kde lidé nemají domovy a umírají hladu. Myslím, že i na takové lidi by se mělo vzpomenout. Věřím, že existují charity, které těmto lidem poskytují pomoc nejen po celý rok, ale i na Vánoce. Na světě si nikdy nebude rovni. Je to smutné, ale asi to tak má být. Vánoce pro mě znamenají klid a pohodu, přála bych si, aby tomu bylo i jinde. O Vánocích by měli být lidé spolu, všichni příbuzní, ti, kteří se milují, přátelé a lidi kolem nás. Měli by zapomenout na vše zlé a vzpomenout na vše dobré. Lidé by se měli omlouvat za své činy a činy jiných by měli odpouštět. A jak to všechno shrnout? Toť otázka. Snad na něco přijdu... zatím nic... pořád mě nic nenapadá... Tak co kdybych to nechala na každém z Vás?

Simona Chalupná, 4.5

Vánoce

Sněhová královna si poskládá z vloček korunu, pak vládne krajině z ledového trůnu, rozhlédne se, kde bílo není, tam se hned dá do sněžení.

Ježíšek, ten si třídí psaní a nestará se vůbec o sněžení, říká si, proč jenom na mě záleží? A rád si trochu děle v jesličkách poleží.

Tak vstávej, anděle ho budí, na Vánoce se ani trochu nenudí, loutny si ladí, cukroví pečou, proč jim ty Vánoce tak rychle utečou?

Tak aspoň přání ať každému se splní potom se, královno, dej zase do sněžení. Já vím, že je ještě měsíc čas, ale ten uteče, ani nevíš jak.

Tak šťastné a veselé!

Markéta Gallová, 4.5

Nejhezčí Vánoce, když mi bylo třináct

Je 24. prosinec, všemi hodně očekávaný den. Cukroví je napečené, kapr nachystaný, vše je krásně uklizené a vánočně vyzdobené i stromeček už voní v obývacím pokoji jako každý rok.

Se sestrou už netrpělivě čekáme na večer, jak si budeme rozdávat dárky. Jsme zvědavé, jaké překvapení nás letos pod stromečkem bude čekat. Čas do večera krátime diváním se na pohádky a po jídání cukroví, ale také se jdeme projít a postavit sněhuláka. A ani se nenadějeme a už je večer, jdeme se tedy rychle převléci do něčeho méně mokrého a již zasedáme ke stolu. K večeri je jako vždy rybí polévka, smažený kapr a bramborový salát. Večeře se obešla bez problémů, nikdo nenařká, že má kost v krku ani nic jiného. Poté nám tatínek sdělí: „Holky, běžte do kuchyně a vyčkejte, než zazvoní zvoneček!“ Obě nedočkavě čekáme. „Crrr“, uslyšely jsme najednou a běžíme k stromečku do obývacího pokoje. Pod stromečkem je spousta dárků, ale moje oči se zaměřily na velikou krabici, na které nebylo napsáno, pro koho je. Ovšem moje sestra začala rozbalovat ostatní dárky, a tak jsem se přidala a na tu krabici jsem nějak pozapomněla a nevěnovala jí pozornost. To ale byla chyba! Jak tak sedím a rozbaluji dárky, začne za mnou něco šustit. Já se samozřejmě leknu a pouskočím. „Co to je?“ ptám se všech. Sestra mi neodpovídá, jen maminka s tatínkem se na sebe udiveně dívají. To ve mně zamrazilo ještě víc. Najednou mě napadlo: „To je ta krabice!“ vykřikla jsem. To jsem ale nejspíš neměla dělat, protože to, co bylo vevnitř, se asi hodně leklo! „Bum, prásk, á, né“, ozývalo se všude! Ta krabice se totiž převrhla a ne sama. Tím, jak se převrátila, vzala s sebou i stromeček a vše se už válelo na zemi. Krabice zůstala zmačkaná pod stromečkem a pod hromadou střeptů, a tak si říkám, co v ní vlastně bylo? „Jé“, ozvalo se z úst mé sestry. Z toho všeho nepořádku vylezlo se skloněnou hlavou krásné malinké štěňátko. Tehdy jsem pochopila, že střeptý přináší štěstí. I přes všechny ten nepořádek a pár rozbitých baněk to byly nejkrásnější Vánoce! A ta naše menší pohroma dostala jméno Beníček, který se stal opravdu nejlepším kamarádem a miláčkem celé naší rodiny.

Markéta Gallová, 4.5

Když se řeknou Vánoce,

skoro každý si hned vybaví vůni cukroví, kouř doutnajícího františka, který se pomalu šíří bytem. Nebo si někdo připomene chuť bramborového salátu a smažené ryby nebo vinných klobás. Určitě se však každý z nás nejvíc o Vánocích těší na dárky (např. ponožky, rukavice), které najde pod krásně ozdobeným stromečkem. Abych pravdu řekla, nejvíc se těším na pěkné pohádky. Jen škoda, že každý rok opakují stále ty samé, například Mrazík, který se mi líbí, ale každoročně ho vidět nemusím. To je však věc názoru. Třeba moje mamka by proseděla celou věčnost u pohádky Tři oříšky pro Popelku stejně tak i moje babička. Dívají se na krásného Pavla Trávníčka v roli prince stíhajícího dívku od popelu, která ztratila botu, pardon střevicek. Já osobně dávám přednost kreslené Popelce, která je psychicky vydírána svými nevlastními sestrami a svou macechou. Jedinou oporou jí jsou mluvící malé myšky, které mají dost starostí s utíkáním před škaredým kocourem Luciperem.

Vzpomněla jsem si, že se před Vánocemi odehrává ještě jeden významný den. No přece k Vánocům patří i Mikuláš s pobíhajícími běsnícími čerty. Jeden má na zádech pytel, ze kterého čouhají dvě klepající se dětské nohy,

druhý za ním pomateně pobíhá a okusuje z dětských nožiček nehtíky. Pamatuji si, když k nám jednou přišli čerti, popadla jsem babiččina kocoura a zavřela jsem se s ním do skříně. Poté, co přišli na mojí, pro mě bezpečnou schovku, jsem začala vyjednávat, že jim místo sebe dám kocoura, a to zase začala běsnit babička. To jsem ale byla ještě malá holka.

Po Vánocích přijde Silvestr. No a teď mi popravdě řekněte, kdo nemá rád Silvestra, loučení se starým rokem v podobě oslav, kde se popijí šampaňské a odpočítávají poslední vteřiny do půlnoci. Odbila půlnoc, lidé stojí venku a s úžasem pozorují noční oblohu pokrytou barevnou škálou ohňostrojí a také si všichni připijí šampaňským a přejou si vše nejlepší, hodně štěstí, více lásky a dost peněz a úspěchů v novém roce. I já Vám tohle všechno přeju a hlavně, když jsou ty Vánoce, tak především vánoční pohodu a mraky dárků. Vaše 1m.

Lída Kapková, 4.5

V olným pádem

L edové princezny

O pouští své království

Č elní srážkou se zemí

K ončí bez obdivu

A ŝ na dně

L. Dušík, 1.5

Jednou ten svět stejně zbořím. Či stvořím?

Stanu se pohádkovou vílou, budu létat na duhách a budu se vznášet. Třepat křídly jako motýl. Budu přinášet lidem... Co? Co vlastně chtějí? Lásku? Peníze? Ne, nic takového obyčejného. Budu neobyčejná, budu lepší... Jednou si stvořím duhu. Bude krásná, barevná. Ano, bude hýřit všemi barvami na světě. A hlavně černou. Tu umím nejlíp. Je nejkrásnější, neobyčejná, tajemná. Zajímavá a kouzelná. Ano, to je moje duha. Barevná a tajemná. Že by byla černá? Možná ano. Vždycky, když budou padat kapky z šedého smutného nebe a slunce je pročeše, bude duha. Ta neobyčejná. Lidé jsou fascinováni duhou. Dokázala bych na ni zírat celé hodiny, na každém kroku mě pronásleduje jako můj stín. Stín je taky černý. Je to mé dvojče, ta moje temná stránka. To, co se do mě nechce vejít. Ta drzost, že je pořád zammou! Alespoň mě jen pronásleduje. Ta má špatná stránka. Je ticho, mlčí, nic neříká, jen za mnou tiše cupitá! Drží se mě jako klíště. Plouží se za mnou, chňapá po mě svými prsty, nenápadně jako duch, jako vrah si počká někde za rohem špinavé tmavé uličky a jednou po mě skočí. Zakousne se. A budu čarovat jako ta víla s černou duhou. Chtěla bych, aby pořád nade mnou bylo slunce. Přímo nad hlavou aby mě hladilo po vlasech. Aby ten stín byl maličkátý. Já bych na něm stála a on by se nemohl hnout. Aby byl připoután k chodníku a nemohl se hnout. Aby mě nepronásledoval. Abych byla víla s duhou, opravdovou duhou. Tou, co se na ni vydržím celé hodiny dívat. Dny a roky. A jen bych se smála. Rozdávala bych opravdické barevné duhy. Jenže když už ten stín zmizí, vždycky je pomalu, ale jistě jasné, že mě začne potíchu po špičkách pronásledovat. Je maličký, ale postupně narůstá. Všem.

-Činče-

Vánoce ve světě

Umíte si představit Vánoce bez ozdobeného stromku, kupy dárků a koled?

Vánoce jsou u nás nejdůležitějším svátkem i pro nekřesťany. Je to jistě to nejsladší a nejchutnější období v roce, i když podle tradic bychom se měli všichni postit. Slaví se od 24. do 26. prosince. Hlavní postava je Ježíšek – postava malého dítěte nosícího dárky.

Myslím, že většina lidí u nás slaví Vánoce a řídí se i vánočními tradicemi, alespoň těmi nejnámějšími, jako jsou například:

Vánoční stromeček – tuto tradici založil irský opat, kázal totiž pod ozdobenou jedlí o narození Ježíše Krista. Ale jako úplně první zdobili stromky Keltové. Proto církev považovala dlouho zdobení stromku za pohanské. Na začátku byly stromky zavěšovány za špičku od stropu. U Slovanů byl vánoční stromek až roku 1812. Lidé ho odmítali, nebyl to slovanský zvyk.

Dárky – nejoblíbenější část Vánoc, zvláště u dětí. U nás nosil dárky pouze sv. Mikuláš. Ježíšek se objevil nejdříve v Německu postupně u nás.

Advent – adventní doba je určena pro přípravu příchodu Vánoc. Pro věřící doba, kdy se měli postit – zdržet se nadměrného jídla a pití.

A máme mnoho dalších zvyků jako: Pečení cukroví, lití olova, rozkrájování jablka, zapalování svíček, házení střevecem, schovávání rybích šupin, půst, pouštění lodiček, ...

Historie Vánoc

Vánoce jsou jistě spojovány s narozením Ježíše Krista. Ale původně se jednalo o svátky pohanské, kdy z 24. na 25. prosince se narodil bůh slunce. Prováděly se různé obřady většinou pro větší úrodu. Až ve 4. století byly tyto oslavy překruty křesťanskou oslavou.

VÁNOCE VE SVĚTĚ

Severní Amerika

V severní Americe jsou slaveny Vánoce v duchu náboženském a hlavní postava je Santa Claus.

Belgie

Belgickým dětem nosí dárky Saint Nicholas (nebo-li sv. Mikuláš) a to 6. prosince. A o vánocích si dávají jen maličkosti.

Finsko

Zde dárky roznáší Veliký Ukko a pomáhají mu pidimužiči, kteří odnášejí zlobivé děti do ledového království.

Francie

Francouzským dětem naděluje 25. prosince dárky Pére Noël, který je nejmladší ale od Santa Clause se nijak neliší.

Island

Podle pověsti schází ze sněžných hor třináct Jolasveinarů (mladíků). Nechávací malé dárky za okny.

Německo

Německý Weihnachtsmann (Vánoční muž) přijíždí na divokém větru. Má rezavé vlasy i vousy.

Švédsko

Ve Švédsku začínají Vánoce 13. prosince. A dárky nosí Jultombe, což je červený skřítek s dlouhými vousy.

Španělsko

Hlavní postava je Papa Noel (Otec Vánoc). Děti ale dostávají dárky až na Tři krále, Mikuláš jim je schovává do dřeváků.

M. Hňoupková, 4. S

CHTĚLA BYCH BÝT

Chtěla bych být ptákem, plujícím vzdušnými prostory bez zábran.

Chtěla bych být sněhová vločka, dopadající na horkou dlaň.

Chtěla bych být lampou, zářící nad stovkami půlnočních tuláků.

Chtěla bych být motýlem, sedajícím i na blankytně modrý květ.

Chtěla bych být písní, znějící ti v hlavě, když uleháš do peřin

a myslíš na svou milou.

Chtěla bych být kotětem, vrnícím spokojeností z dotyků pánička.

Chtěla bych být klíčem, odemykajícím brány možností v životech.

Chtěla bych být láskou, ubíjející k smrti závaly vášní a tužeb.

Chtěla bych být životem, dávajíc se tomu, kdo by mne uměl vychutnat plnými doušky.

Chtěla bych být rudým vínem, opíjejícím tě pravdou po každém doušku.

Chtěla bych být touhou, prahnoucí po mě jako poušť po vodě, voda po poušti.

Chtěla bych být čtyřlístkem, nesoucím štěstí tomu, kdo v hromadách té zelené najde právě mne.

Chtěla bych být hvězdou, svítící do obličejů těm, kteří se dívají.

Chtěla bych být dítětem, žijícím ve světě fantazie a pohádek.

Chtěla bych být...

A

Vědět, že alespoň někomu na mě záleží,

vědět, že o mě stojí a že jsem potřebná.

Vědět, že beze mě někdo nemůže být, nemůže žít, existovat.

Vědět, že nikomu nevaším.

Vědět, že ať udělám cokoli, nebudu překážet.

Vědět, že po mě někdo touží.

Vědět, že mě nemůže mít každý, ale jen ten, co si mě umí udržet.

Vědět, že si mě člověk musí zasloužit.

Vědět, že přece někdo o mě musí bojovat.

Vědět, že ať se dostanu ke komukoli, přinesu mu štěstí.

Vědět, že se mnou nebude jen tak mrhat.

Vědět, že mám větší cenu, než se zdá.

Vědět...

Kamila Vrabcová, 4. S

✓ FILM ✓ HUDBA ✓ LITERATURA ✓ FILM ✓ HUDBA ✓ LITERATURA ✓

Guillermo del Toro

Mexiko / Španělsko / USA 2006

„Nevinnost má sílu, kterou si zlo nedokáže představit.“

Jedná se o příběh, vsazený do roku 1944, kde dvanáctiletá Ofélie jede se svou těhotnou matkou za otčímem, důstojníkem, který kdesi na severu Španělska potlačuje zbytky republikánského povstání. Ofélie nemá s otčímem dobrý vztah, přesto ho respektuje. Jednoho dne však Ofélie objeví labyrint, který je již porostlý mechem a rozbořený vlivem válek. Jenže nebyl opuštěný, jak by se na první pohled zdálo. Uvnitř potkala Fauna, který jí prozradí, že je ztracenou princeznou kdysi mocné pohádkové říše a současně poslední nadějí na její záchranu. Jenže musí splnit několik úkolů, než se setká se svým královským otcem a tím zachrání říši pohádek.

K realizaci Faunova labyrintu potřeboval Guillermo del Toro rok příprav, čtyři měsíce natáčení a šest měsíců postprodukce. Sám považuje tento film za svůj nejzdařilejší. Třebaže se jedná o režisérův šestý film, Faunův labyrint před provází už od začátku kariéry, ještě před debutovým snímkem Stroj času. Ve Faunově labyrintu, jak je pro del Tora typické, najdeme podobenství spíše z literatury a obrazů. „Vždycky na mě velmi působil španělský malíř Goya, obzvláště jeho „temné obrazy“. Carlos Gimenez, který během příprav převzal práci Williama Stouta, se postaral o design labyrintu, zatímco Sergio Sandoval se soustředil na postavy, zejména na Fauna. Této postavě, inspirované prací Arthura Rackhama, chtěl vtisknout organický charakter – od pasu dolů je pokrytý listím a větvemi, skutečná, hmotná součást přírody. Pro zvláštní efekty použili techniky, které podle jeho názoru ještě nikdo ve filmu nepoužil. Aby vypadal co nejskutečněji, digitální efekty skoro nepoužívali. Všechno se dělo přímo při natáčení, za pomoci animační techniky. I když velkolepé efekty z tohoto filmu dělají spíše fantasy, neměl to Guillermo del Toro v úmyslu. Rozhodl se ale film zpřístupnit širšímu publiku.

Vyhrál tři Oscary za výpravu, kameru a make up, na další tři byl nominován. Na serveru Metacritic, shromažďujícím recenze z angloamerických médií, si vysloužil 98 ze 100 bodů.

Tento film ze všeho nejvíc stojí na dojemném příběhu, hluboce lidském a dramatickém. Podle mého názoru je film Faunův labyrint jedním z nejlepších filmů roku 2006. Snímek spojuje svět dětské fantazie s drsnou skutečností. Nenechte se však zmýlit přítomností faunů, víl a jiných pohádkových bytostí, rozhodně nejde o film pro děti.

Luciee, 4.5

Delirious?

Delirious? je anglická křesťanská rocková kapela, jež se skládá z pěti členů: Martin Smith – zpěv, kytara, psaní písní; Stuart „Stu G“ Garrard – kytara, vedlejší zpěv, psaní písní; Jon Thatcher – baskytarista; Tim Jupp – klávesy, klavír; Paul Evans – bicí, perkuse.

Skupina začínala pod názvem Cutting Edge (1993 - 1996) a hráli ve Velké Británii na evangelizačních akcích pro mládež, ale hraní pro ně bylo spíše koníčkem, jelikož každý z členů měl své zaměstnání. Ale zájem o ně začal stoupat a když měli 30. srpna 1995 Martin Smith, jeho manželka a Jon Thatcher dopravní nehodu, rozhodli se, že se stanou profesionálními hudebníky.

Od roku 1996 skupina vystupuje pod nynějším názvem Delirious? a vystoupila už v nejrůznějších koutech světa, kde skrze hudbu mohli zvětšovat evangelium. Skupina podporuje v Africe lidi s HIV a díky tomu složili píseň Our God Reigns.

Nyní skupina ohlásila, že rok 2009 bude poslední, kdy je budeme moci spatřit, jelikož si dávají pauzu a zcela možná už definitivní. Za celé jejich působení vydali čtrnáct hudebních nosičů a na rok 2009 plánují své poslední patnácté CD s názvem My soul Sings (Má duše zpívá). Mezi jejich neslavnější hity patří I Could Sing of Your Love Forever, Majesty, History Maker, Investigate, Our God Reigns, Miracle Maker, See the Star. Všechny jejich písně si můžete poslechnout na oficiálních stránkách www.delirious.co.uk.

Náš Bůh vládne (Our God Reigns)

40 milionů dětí ztracených ve velkém božím sirotčinci.

Je to moderní genocida a moderní nemilost. Jestliže je toto lidské právo, tak proč potom nejsme svobodní?

Jediná svoboda, kterou tu máme, je v člověku přibítená na kříž.

100 milionů tváří hledí na oblohu, zvědaví, zda je HIV nenakazí.

Ďábel ukradl déšť a naděje stéká pryč, zatímco můj fast-food mohl někomu zaplatit léky.

Náš Bůh vládne, náš Bůh vládne, Navždy jeho království vládne!

Západ našel zbraň a je nabitá nebezpečím.

Urob si plastickou operaci, jestliže máš prachy, v honičce za zdravím.

Žalm 139 je svědomím našich sobeckých zločinů,

Bůh se nemračil, když tě stvořil.

On je Otec, který Tě miluje a mění.

Ano, on vládne, ano, on vládne, ano, on vládne

Existuje jen jeden skutečný Bůh,

Ale my jsme ztratili zábrany v tomto světě.

Odpust nám všem, odpust prosím,

zatímco bojujeme za tento zlomený svět na kolenu.

Hlídač č. 47

- natočen na motivy románu Josefa Koptý

František Douša (Karel Roden) je železničním hlídačem, který jednoho dne spatří mladého muže, jak chce skočit pod vlak. Při jeho záchraně se však zraní a dočasně ohluchne. Mladík se po incidentu zamiluje do Doušovy ženy (Lucia Siposová). I když se mu sluch za určitý čas vrátí, předstírá Douša svou hluchotu z důvodu, aby zjistil, co si o něm lidé za jeho zády říkají. Dokonce se snaží zjistit více o tušném vztahu mezi jeho ženou a zachráněným mladíkem Ferdou (kterého hraje Václav Jiráček). Jako hluchý sice více slyší, ovšem pravda je někdy dost nebezpečná záležitost...

Film se odehrává v době po skončení první světové války, ale i tak tam nechybějí záběry z války. Sám pan režisér Filip Renč řekl, že chce, aby byl film psychologické drama s pevným a silným příběhem, který nebude jen pro starší diváky. Aby byl pochopen i mladšími diváky. Scénář k tomuto filmu napsal Eduard Verner, který je již po smrti. Eduard Verner má například na svědomí text k podařené komedii Utrpení mladého Boháčka.

Film se natáčel v severočeských obcích Úštěk a Zubrnice a ve vesnici Kovářská u Vejprtu.

Film je dlouhý 108 minut a jeho distribuční premiéra byla 27. listopadu v Praze. V kinech ho budeme moci zhlédnout v brzké době.

Režie: Filip Renč

Scénář:

Filip Renč, Zdeněk Zelenka

Kamera:

Karel Fairaisl

Hrají:

Karel Roden

(hlídač Douša),

Lucia Siposová

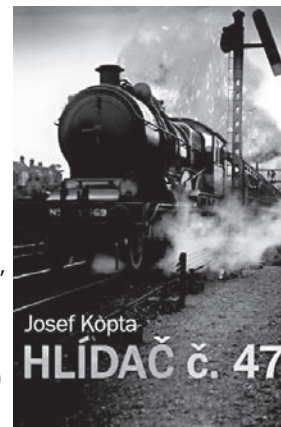
(Anna/Františka),

Václav Jiráček

(hrobník Ferda),

Vladimír Dlouhý

(kostelník Bártík)

-MV-

✓ FILM ✓ HUDBA ✓ LITERATURA ✓ FILM ✓ HUDBA ✓ LITERATURA ✓

Knížky od Lenky Lanczové

Něco málo o Lence: Lenka Lanczová je úspěšná kmenová autorka vydavatelství Víkend a v posledních letech nejvydávanejší a nejčtenější autorka románů pro mládež. Narodila se 29. 12. 1964 v Dačicích. Na základní školu chodila ve Slavonicích, po maturitě na Střední ekonomické škole v Jindřichově Hradci pracovala rok u okresní správy spojů. S manželem, dvěma dětmi a jezevčíkem Pajdou žije ve Slavonicích, kde od roku 1987 pracuje v městské knihovně, přičemž je v neustálém kontaktu s knížkami i čtenáři, převážně mladými. Ve všech svých dílech se zabývá psychologií dospívající mládeže, zobrazuje otevřeně, reálně a nepřikrášleně současné holky a kluky se všemi jejich problémy, radostmi i starostmi (první lásky, přátelství, falešné kamarádství, mezilidské vztahy vůbec) a rovněž i s jevy negativními (drogy, incest, interrupce, trauma po znásilnění, anorexie, alkoholismus, gamblerství, závislosti apod). Přestože nementoruje, romány působí výchovně, jelikož na příkladech převážně dívčích hrdinek a jejich prožitků ukazuje, jak by to být mělo a jak ne, co všechno se může stát, když... Nechává čtenářkám prostor zorientovat se, najít sama sebe na prahu dospělého života.

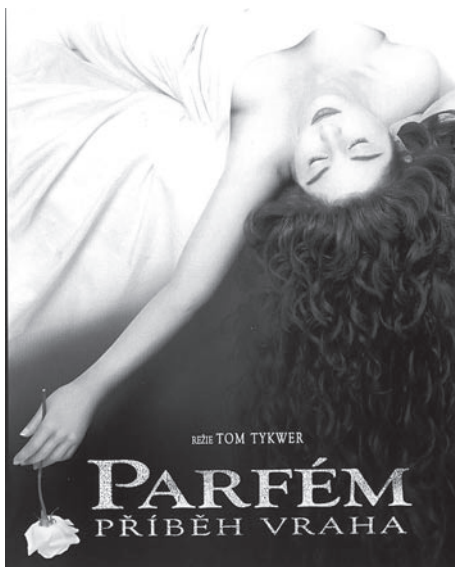
Její nejmilejší knihou od ní je trilogie o blížencích, ta jí přirostla k srdci, jelikož ji začala psát už ve svých třinácti letech, ale do nakladatelství se dostala až v roce 1993. A největší citový vztah má k Luckymu Luckovi, protože ho psala po smrti svého manžela. Jinak Lenka vydala už padesát knih a v anketě Moje kniha se její knížky umístily opravdu hodně vysoko. V žebříčku dvou set knih měla přes čtrnáct svých titulů, což byl opravdu úspěch. Lenka píše romány ze současnosti, proto je situuje do určitých městeček. Nechce ovšem používat pravé názvy měst, protože by si tím zavřela dveře k improvizaci a fantazii. Lenka vydává vždy nejvíce tři knihy za rok. Byly i otázky, jestli její knihy budou zfilmovány, odpověděla, že to nezáleží na ní, protože film je drahá záležitost.

Kdo chcete vědět více, koukněte se na její webové stránky: lenkalcanczová.cz

-MAKINA-

Parfém: příběh vraha

Román od německého spisovatele Patricie Süskinda se zařadil mezi nejprodávanejší tituly již v osmdesátých letech. Osudem bestsellerů bývá více či méně úspěšná cesta na plátna kin a sdílené seznamy p2p sítí. Patrick Süskind se zfilmování bránil dvacet let, není se co divit u knihy, kde se hlavní hrdina vyjadřuje způsobem těžko zachytitelným kamerou. O režirování díla se ucházelo nejedno zvukové jméno. Podstatné však je, že důvěru získal spisovatelův krajan Tom Tykwer (známý třeba díky snímku Lola běží o život). Bernd Eichinger chtěl natočit film dlouhé roky, ale autor románu Patrick Süskind odmítl prodat práva. Svolil k tomu až v roce 2001 za 10 milionů eur. Parfém je dosud nejdražší německý film - stál něco přes 50 milionů eur. Tykwer nám hned od začátku ukazuje Francii 18. století jako špinavé a nechutné místo, kde mají všichni mastné vlasy, špínu za nehty a osobní hygiena je až na posledním místě. S postupem v příběhu si ale s vizuálním stylem pohrává, a jakmile se Jean-Baptiste přesouvá na jih Francie do města Grasse, kde se hodlá zasvětit do tajemství,

jak zachovat vůni navěky, Tykwer zcela mění pojetí filmu. Ze špinavé Paříže se přesouváme do rozkvetlého kraje, kde se ovšem začínají dít ty nejhrůznější věci.

Žena prodávající ryby v té nejšpinavější a nejsmradlavější části Francie porodí během práce u stánku, a protože si myslí, že je její dítě mrtvé, nechá ho ležet mezi hnijícími ostatky ryb. Chlapce zachrání neznámá osoba, která ho předá do dětského domova, kde zažívá kruté dětství. Chlapec, který má jedinečné schopnosti. Jean Baptiste Grenouille má dokonalý čich, může ucítit vůně všech rostlin, živočichů a věcí, prostě všeho, co se nacházelo blízko či o něco dál. Vůně pro něj byla vším. Celý život zasvětil rozpoznávání pachů a vůní, byl v tom nejlepší na celém světě. Má nutkání zkusit všechny pachy světa, naučit se je a uchovat. Nedaří se mu to do té doby dokud se neusídlil v krásném městečku Grosse na

jihu Francie, které je známé výrobou parfémů. Jeho vášeň se změnila v posedlost a stal se z něj vrah toužící po dokonalosti.

Přišel na způsob, jak získat a zakonzervovat esenci vůně lidské bytosti. V městě začnou mizet děvčata a po nějaké době se někde najdou mrtvá. Co je zvláštní, jsou téměř netknutá. Jean Baptiste Grenouille zavražděné dívky zabalí do plátna pomazané pravým sádlem, které pak vymačká a povolí, tím získá esenci. Dábské dílo je skoro dokončené, chybí však třináctá esence. Ucítí jeden pach, jehož vůně je nad všechny ostatní, které dosud poznal. Vůně mladé dívky, kterou si chce zachovat navěky, ale nemůže přijít na to, jak toho docílit, neboť její otec ji střeží jako oko v hlavě. Jeho posedlost je tak ukrutná, že i tuto nádhernou dívku zavraždí. Opět vyvaří tuk, aby dostal jen pár kapek vůně, slijí všechny do jedné lahvičky a získá jedinečnou a nejdokonalejší vůni. Ale chytí ho a je odsouzen k trestu smrti. Pár chvil před smrtí nakape několik kapek na kapesníček. Když stojí na popravišti vytáhne kapesník a lehce s ním mávne, jakmile lidé ucítí vůni, dostali se do extáze, ztratí všechny zadržky a začínají se svlékat. Toho využije Baptiste a prchá do nedalekého města. Lidé na něj zírají, neboť cítí něco neodolatelného. Vytáhne lahvičku se zbytkem parfému, polije se jím. Lidé se na něj vrhnou, až z něho dočista nezůstane nic.

Má recenze - Nemám slov. Líp to ani natočit nešlo. Je to velmi zvláštní film, který dokonale překračuje hranice pouhého sledování pohyblivých obrázků a pohlcuje do sebe sama. Nejdříve vás znechutí ukázka hnusného a páchnoucího rybiho trhu, aby vám pak ukázal nádherný a barvitý svět vůní. Tykwer nemá na evropském kontinentu už delší dobu konkurenci.

V pevnosti Josefov u Jaroměře se koncem srpna odehrál 13. ročník metalového festivalu

BRUTAL ASSAULT

Metal asi znáte: temnota, zlo a hrdelní zpěv. Tihle lidi prý popíjejí krev.

S bratrem jsme vyrazili jako vždy o den dříve, abychom mohli alespoň postavit stan, než přijedou davy lidí. Jako obvykle jsme vyrazili večer vlakem směr Josefov. Postupně přistupují metaláci. Dorazíme do Josefova a voláme kamarádům, kteří už jsou na místě a pokoušejí se nám zuby nehty „zarezervovat“ místo na stan. Ve festivalovém areálu buší opilý Polák na zavřenou toi-toiku, a když nikdo neotvírá, začne ji vši silou obracet. Což se mu nakonec s tupým zuchnutím podaří. „A je to zas tady!“ říkáme si s bratrem s úsměvem na rtech. Chvilí se nic neděje, ale pak se dveře otevrou a z povalené toalety vyleze jako z rakve další Polák s kraťasy u kotníků. Není rozhodně

mokrý jen od deště, ale nenadává. Řečtá se. S bratrem pokračujeme dál a se zdešením pozorujeme stanové městečko. Dalo by se říct stanové velkoměsto. Sešli jsme se s kamarády, ti nám opravdu místo na stan udrželi, ale tak, že jsme pomalu nemohli zapíchat ani kolíky, jak byl camp nacpaný ostatními stany. Vybalili jsme vše potřebné, vyrazili na pár piv a s očekáváním druhého dne, kdy to všechno vypukne, jsme šli spát. Druhý den proudily do areálu metaláci. Tisíce metaláků. Na černých trikách hrůzné lebky, démoni, ze všech stran se na nás řítilo „koncentrované zlo“. Černí čahouni mají většinou kolem zápěstí omotané igelitky přecpané lahváči. Jedna skupinka si to ulečňuje a táhne rovnou ukradený nákupní vozík. Město je od rána zaplaveno „černotou“. Pod tůjemi v parčíku se v prachu povalují pupkatí metalisté. S nimi drsné holky, zadky narvané v kožených kalhotách, obtočené pyramidovými pásky. Na náměstí vyrostla konkurence místního kostela - pivní stan.

Vyrazíme do areálu. Na první poslech se zdá, jako by tam probíhal zuřivý souboj tanků. Už jen projít bezpečnostním koridorem nemilých holohlavých pánů. Poté si můžeme vybrat ze dvou pódíí. Ale hudba není jediným druhem umění, které se tu dnes předvádí. Můžeme se jít bát do „horror cinema“ stanu. Zrovna se tam Rudolf Hrušínský jako spalovač mrtvol líbezně ptá: „Co kdybych tě, drahá, oběsil?“ V areálu jsou tisíce lidí, mezi nimi celé mezinárodní výpravy. Kolem se ochomítá chlápek s bicepsy jako mé stehno, litevskou vlajku přes ramena. Další národní zástavy najdeme ve stanovém městečku u řeky. Stovky stanů nalepených jeden na druhý. U jednoho se na křeslech vyvalují Švédové, u dalšího vlaje ruská vlajka, ale nekompromisně nejvíc je Poláků. „Poláky nesnáším. Je to největší dobytek!“ nadává jeden z českých účastníků festivalu. Potkáváme ho cestou do kempu, jak se vání spolu se svými kamarády na stráni nad campem. „U nich v Polsku takovýdfe festáky nemají, je to katolický vězení, kde je metal na černý listině. Tak jezdí dělat bordel sem. Chovají se jak prasata.“ Má pravdu. Loni zbytečně vyvolávali rvačky, napadali zdravotníky a museli kvůli nim přijet i těžkooděnci se psy, kterých na místě ani letos nebylo pomálu. „Stop Polákům!“ zařve metalista do údolí, svalí se na zem a začne válet sudy dolů ze stráně. Skončí v kopřivách. Cestou pak posloucháme řeči ostatních účastníků o informaci, že v sobotu má dorazit na tři tisíce neonacistů. Nakonec ale nedorazí.

Festival teprve začíná a už teď se v pivních stanech povalují první oběti lahváčů. Se soumrakem se kolem nás žene kolona - sanit-

ka a policie. Prý si někdo v areálu vykloubil rameno. Dřepíme všichni po celodenním vystoupení kapel u stanů, rozebíráme zážitky a hudební dojmy. Kolem půlnoci se spouští déšť. Jdeme spát. Ráno mě budí voda kapající na obličej. Tak to asi nebyla jen přeháňka, říkám si vdychu. Rozepínám stan, z bot vylévám vodu a vdychu se ironicky pousmívám. Z festivalu se stalo regulérní bahniště. Vyrazíme do města na oběd, když na chvíli přestalo pršet. Restaurace a hospody byly narvané k prasknutí metaláky. Po jídle se vracíme do kempu, ale po cestě se spustí neuvěřitelný déšť a bouřka. Jsme všichni promrzlí až na kost, a tak zalzáme do kamarádova obřího stanu, který připomíná spíše observatoř. Nazvali jsme ho proto „Angusova bakule“. A protože déšť nepřestává, trávíme, ač neradi, celý den ve stanu s uvařeným grogem. Další

den se stanové městečko probouzí do dalšího deštivého dne. Jeho obyvatelé počítají ztráty. Včetně mě. Nějaký drzoun se opovážil vlézt mi do stanu, když jsem spala, vzít mi z pod hlavy tašku, vyndat peněženku a odcizit 1800,- Kč a nějaké drobné. Měla jsem štěstí v něštěstí, že bratrovi zbyly peníze na cestu, jinak bychom byli ztraceni. Telefony bez kreditu, popřípadě vybité! Ten „dobrák“ mi alespoň v peněžence nechal žetony, které byly na pití a jídlo, takže jsem ten poslední den nebyla „na suchu“.

V deset ráno začínají na pódiu hrát kapely a dole pod ním je bahenní koupel. Pod nánosy bahna na mých botách za sebou vláčím nohy. Bahno je pomalu po kotníky. Davů ale nebylo. Mluví se o tom, že přijelo patnáct tisíc lidí, oproti loňsku je to až dvojnásobek. Přes den utrácím poslední žetony a večer znavená pětidenním maratónem kapel ulehám do mokrého spacáku. Ráno překvapivě nepřestává pršet. Jedeme domů. Balíme mokrý stan, vlastně... všechno je mokré. Boty, oblečení, batohy, spacáky, stan... Vyrazíme směr nádraží, mezitím co vyprovodíme kamarády k autu. Ve vlaku spokojeně usínám, na druhou stranu je mi líto, že festival už skončil. Ale co bych si dělala hlavu, příští rok pojedeme znova.

-Činče-

MIMOŇSKÉ VÁLKY 12

24. srpen byl pro pár Varnsdorfáků den D. Čekala nás cesta do Mimoně, kde se již po dvanácté konal tuningový sraz s názvem MIMOŇSKÉ VÁLKY. Ale než jsme mohli náš výlet uskutečnit, museli jsme dát naše auto do pucu. Měl jsem domluvený odvoz od mého kamaráda Reje, a tak jsem mu nabídl, že můžeme auto umýt u nás na zahradě. Ale co se nestalo. Po umytí se na autě udělaly příšerné skvrny a my nevěděli, co s tím. Ještě že můj soused je automechanik a věděl, co dělat. Poradil nám, ať na to koupíme speciální pastu a ručně to vyleštíme. RUČNĚ???? Zhrozili jsme se. „Jestli chcete vypadat jako frajeři s nablejskanou károu, tak ručně!“ odpověděl nám soused a dál se šel věnovat svému autu. Podíval jsem se na hodinky a zjistil jsem, že za hodinu a půl je odjezd. Rychle jsme jeli koupit tu pastu a začali s leštěním. Každý jednu půlku auta. Za hodinku a kousek vypadalo auto jako nové. Rychle jsme zabalili: „Makej, Shorty, nebo to nestihnem!“ Naložili jsme auto, „...Počkej, počkej to tam necpi, urveš reprák!“ a vyrazili jsme na náměstí, kde nás už všichni vyhlíželi, protože jsme byli opět poslední. Po několika chvilkách, které jsme věnovali studiu, kterou cestou vlastně pojedeme, jsme za doprovodu hlasitého dunění hudby z kufru vyrazili směr mimoňské letiště. Dorazili jsme za neustávajícího deště. Přijeli jsme ke kontrolám a museli jsme čekat, dokud na nás nepříjde řada. Všude kolem nás stála upravená auta, blikaly podsvícené podvozky a občas se ozvalo DUC, DUC z kufrů. Po třicetiminutovém čekání jsme konečně vjeli do areálu letiště. Hned na začátku jsme si našli slibný flek na stanování, ale jelikož pořad přšelo, nemělo ani cenu stavět stany. Noc jsme přečkali v autech (ještě že Zdenka jel dodávkou, jinak nevím, nevím, kde by ostatní spali). Ráno jsem se s obavami podíval z okna a zjistil jsem, že je relativně slušné počasí, sem tam na nás vykouklo i sluníčko, a my jsme se vydali koukat na to, kvůli čemu jsme sem jeli, na auta a vše, co k nim patří. Vyrazili jsme asi v deset hodin a po desetiminutové chůzi jsme dorazili k prvním dobře upraveným autům. Hned na začátku mě upoutala Škoda Pick-Up s 4,5 kilowatovou náloží hudby, která se linula po celém letišti. Hned na začátku jsme zhlédli mistra republiky v driftování. Show trvala asi hodinku a můžu říct, že to byla opravdu podívaná. Poté jsme se odebrali na soutěž zvanou Tuning Cup. Zde soutěží ta nejlépe upravená auta české a slovenské tuningové scény. Auta byla opravdu nádherná a ta děvčata kolem nich byla opravdu k nakousnutí. Poté jsme se odebrali na druhou stranu letiště, kde se mělo od sedmnácti hodin konat vystoupení slovenské hipopové kapely KONTARFAKT. Po půlhodinovém zdržení se kluci objevili na pódiu a začala pořádná show. Když koncert skončil následovala autogramiáda a focení. My jsme se odebrali ke svým autům, konečně postavili stany, vyndali gril a užívali si zbytek dne. Samozřejmě nechybělo tradiční popíjení do pozdních ranních hodin. Druhý den ráno jsme museli brzy odjet, protože opět začínalo pršet. A tak jsme opět s deštěm v zádech vyrazili k domovu. Myslím, že můžeme děkovat bohu za to, že v sobotu bylo krásné počasí a že se sraz obešel bez nehod a ne jako při minulém srazu, kdy byl zabit jeden účastník opilým řidičem.

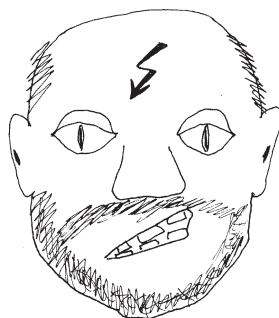
-BIATCH-

ROMČŮV KRÁSNÝ DEN

MINIKVÍZ

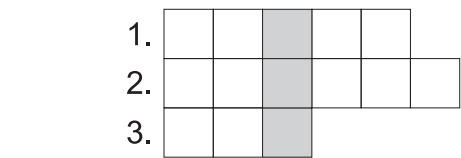
- Jack Herer je:
 - zábavná knížka
 - kamarád Matěje Vorla
 - antický hrdina
 - vánoční dárek
- Erich Meissner je:
 - zasloužilý umělec
 - obráběč kovů
 - učitel polygrafie
 - kamarád Matěje Vorla
- Ten den byl:
 - krásný
 - deštivý
 - mráz
 - byla noc
- Jiří Uher by chtěl být:
 - kamarád Matěje Vorla
 - Jack Herer
 - ředitelem SOŠmgp
 - motýlkem

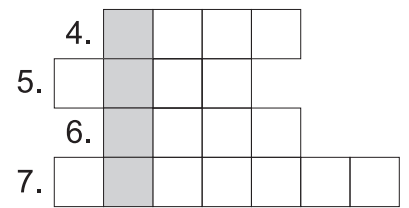
Kresba: B. Letovský, 2.S

Po střetu s Voldemortem

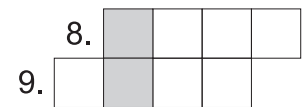
- Co se nosí na zádech?
- Pohádka s Nastěnkou a Marfušou
- Kdo chtěl sníst Karkulku?
- Čtvrté roční období
- Vánoční ryba
- Padá v zimě z oblohy
- Kdo nosí na vánoce dárky?
- Čím se řeže dříví?
- Dopravní prostředek bez motoru
- Měla 7 trpaslíků
- Co dělá cink cink?
- Co se nosí na hlavě?
- Nosí se na ruce jako ozdoba

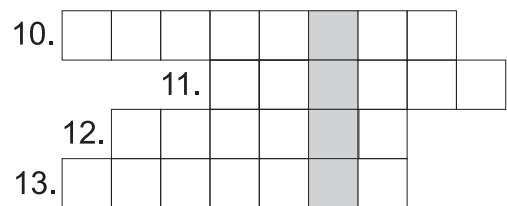
1.
2.
3.

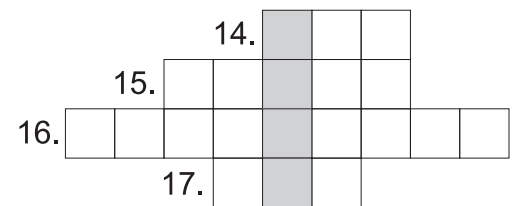
4.
5.
6.
7.

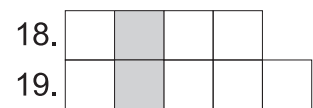
8.
9.

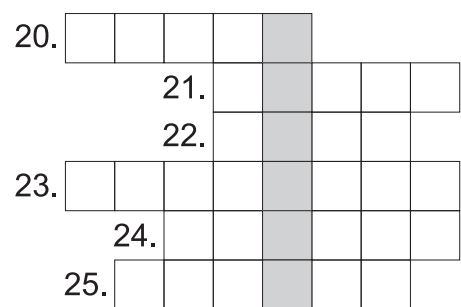
10.
11.
12.
13.

14.
15.
16.
17.

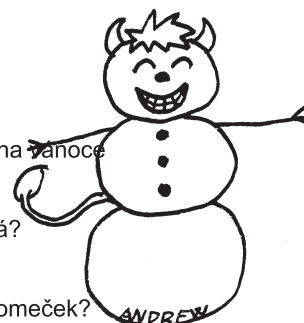

18.
19.

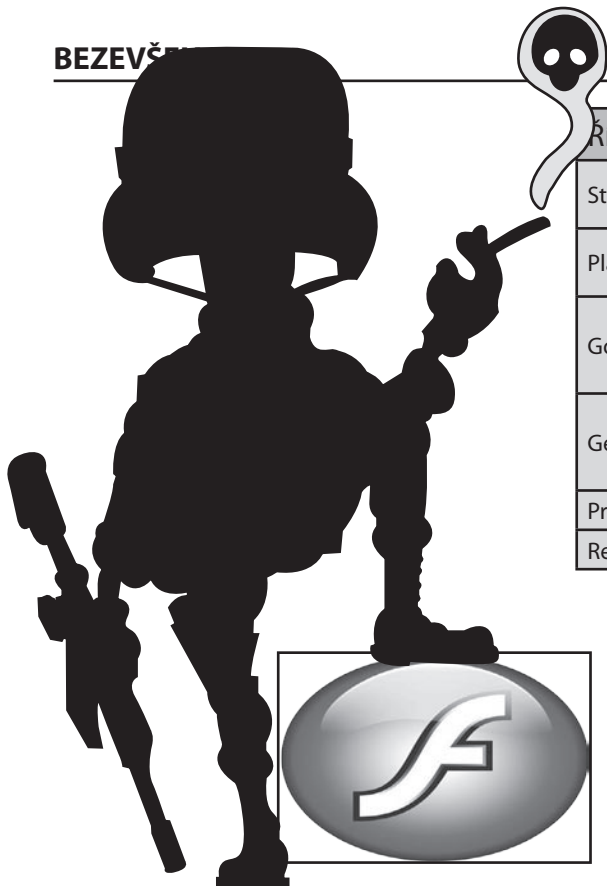

20.
21.
22.
23.
24.
25.

- Žere to kočka
- Co je Milka za zvíře?
- Dávají se pod to dárky na vánoce
- Nejlepší přítel člověka
- V létě se pod tím spí
- Kdo noci upije a nepřidá?
- Nádoba na pití
- Smaží se na tom řízký
- Které zvířátko si nosí domeček?
- Má to 100 nohou
- Manžel od kočky
- Po čem jezdí vlak?

Dvoumetrová

Řízení animací, základní operátory

Stop	;stop()	Zastaví veškeré animace, včetně zvukových stop.
Play	;play()	Spustí veškeré animace ovšem bez zvukových stop.
GoTo	GotoAndPlay("Scena1", 5) GotoAndStop("Scena3", 6)	Přechod na jinou scénu či frame a pokračuje v přehrávání či nikoliv (GotoAndStop), na tento příkaz lze aplikovat proměnná.
GerURL	getURL("www.(link).cz", "_blank");	Otevře HTML stránku či soubor. Blank zajišťuje otevření v novém okně, pokud si tuto funkci nepřejete, jednoduše ji vypustíte.
Press	on (press) { proměnná }	Použití na buttonech. Při stisku proved'...
Release	on (release) { proměnná }	Použití na buttonech. Při najetí proved'...

MOCNÁ SÍLA A ACTIONSCRIPT?

FLASH

Začátky jsou těžké... 2/2

Maska

Toto je další zvláštní druh animace jako u případu pohybu po cestě, kdy horní vrstva masky obsahuje objekt či nějakou instanci (jakoukoliv výplň) a pod ní je druhá vrstva masked, která obsahuje jakousi grafiku. V konečném výsledku je vidět jen ta část spodní vrstvy, která se překrývá s objektem v horní vrstvě. Laicky řečeno, pokud ve vrstvě maska bude např. kruh o velikosti 100 px a ve spodní vrstvě jakýsi objekt 500 x 500 px, zobrazí se právě jen oblast kruhu ve velikosti 100 px.

V minulém díle jsme se dozvěděli základní principy technologie flash, dnes si povíme něco málo o efektivnosti a skriptovacím jazyku ActionScript (AS), jehož základem je JavaScript.

Co to vlastně ActionScript je? Objektově orientovaný programovací jazyk. Byl vyvinut speciálně pro Macromedia (Adobe) Flash.

ActionScript 1.0

je nejjednodušší forma AS a stále se používá v některých verzích přehrávače Flash Lite Playeru.

ActionScript 2.0

je na učení jednodušší než AS 3.0. Přestože Flash Player provádí kód AS 2.0 pomaleji než kód AS 3.0, je AS 2.0 stále dobrý pro mnoho druhů projektů, které nejsou výpočetně náročné, například pro vzhledově orientovaný obsah.

ActionScript 3.0

se provádí nesmírně rychle. Tato verze vyžaduje trochu větší znalosti pojmů objektově orientovaného programování než

jiné verze AS. AS 3.0 plně vyhovuje specifikaci ECMAScript, nabízí lepší zpracování XML, vylepšený model událostí a vylepšenou architekturu pro práci s obrazovkovými elementy. Soubory FLA, které používají AS 3.0, nemohou obsahovat starší verze AS tak, jako to bylo možné dříve.

Praxe

AS se wpisuje přímo do .fla či v pokročilejších

9. září 2003

Macromedia Flash MX Professional 2004 (ver. 7)

Stejně rysy jako ve ver. MX a však možnost prezentací jako u PowerPointu (tzv. Screenů), integrace webových aplikací, podpora importu videa, součástí je též mediální Playback (mp3, FLV přehrávač), podpora dat knihoven (DataSet, XMLConnector, WebServicesConnector, XUpdateResolver), APIs, Project Panel, v2 UI součástí.

9. září 2003

Macromedia Flash MX 2004 (ver. 7)

Podpora: Actionscript 2.0 (možnost objektově orientovaného programování, stále postrádá externí AS), JSAPI, textová podpora aliasů, časový přehled efektů.

10. dubna 1996

SmartSplash Animator

Počáteční verze Flashe se základními nástroji pro úpravy a časový přehled 2D animací.

listopad 1996

Macromedia Flash 1

Macromedia označuje verzi SmartSplash Animator za svou.

24. srpna 2000

Macromedia Flash 5

Podpora: ActionScript 1.0 (založený na ECMAScriptu, který vychází z JavaScriptu a to v syntaxích, též podpora XML, Smartdips (předchůdce součástí ve Flashi), HTML formátování textu = dynamický text.

15. června 1999

Macromedia Flash 4

Převrat v posunu technologie Flashe. Plná podpora rozšířeného AS, polí vstupů, též možnost použití zvukových stop v podobě mp3.

15. března 2002

Macromedia Flash MX (ver. 6)

Video kodek (Sorenson Spark), Unicode, v1 UI Components, komprese, ActionScript vektor vykreslující API.

1990
WWW

2000

2004

SmartSketch Animator

Vznik nového obrovského trhu pro 2-D animace, Jonathan Gay a jeho spolupracovníci začali do SmartSketchu přidávat animace. Ze začátku pracoval nový produkt s Javou, z tohoto spojení vznikl jednoduchý pomalý přehrávač, který byl ale posléze díky příchodu plug-in API u Netscapu nahrazen rychlejšími a dokonalejšími.

Verze Flashe

Flash 1.0 sloužil především pro alternativní tvorbu k animovaným gifům.

Flash 2.0 přinesl vylepšenou práci s vektorovou grafikou.

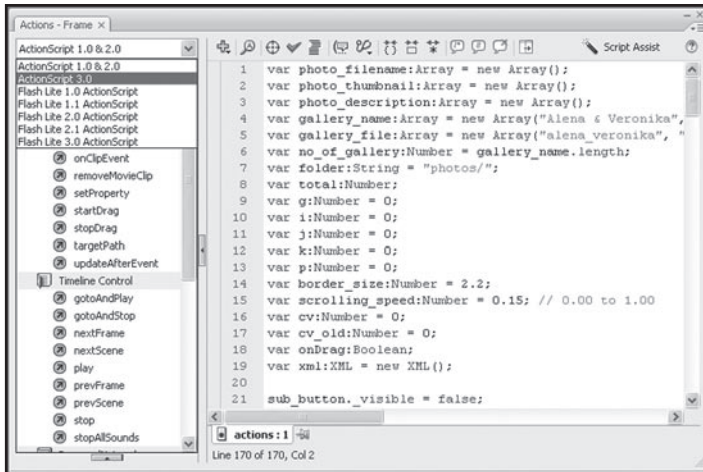
Flash 3.0 znamenal vylepšené „morfování“ křivek, efekt průhlednosti a lepší tvorbu klipů.

Flash 4.0, Flash 5.0, Flash 6.0, Flash MX, Flash MX 2004,

Flash 8, Flash CS3, Flash CS4...

Flash již dávno dokázal, že je víc než pouhý animovaný web, díky svým schopnostem umožňuje vytvářet komplexní interaktivní animace, aplikace komunikující s dalšími serverovými technologiemi (např.: elektronické bankovníctví) a také se dokáže prosadit v oblastech až nečekaných - jako je nasazení

případech do externího souboru. Externí skripty se připojují automaticky při exportu animace (soubor .swf). Když se animace exportuje, skripty se zkopírují do souboru .swf. S AS se setkáte ve Flashi v okně Actions (volba F9). Okno Actions umí pracovat ve dvou režimech zobrazení a to ve basic a expert. Zatímco v módu basic si vyberete danou hodnotu příkazu z nabídky, v režimu expert musíte celý kód vypsát ručně. Možnost vepsání AS je buď přímo na objekt (např. u buttonů) a nebo na keyframe

(při globálním nastavení). Příkazy definované snímkem se provedou v pořadí, v jakém jsou pod sebou, až na výjimky. Pokud je příkaz udán tlačítku či objektu, provede se po určité události (viz tabulka).

16. dubna 2007

Adobe Flash CS3 Professional (ver. 9)

První verze Flashe uvolněná pod jménem Adobe. CS3 má plnou podporu pro ActionScript 3.0. Lepší integrace s ostatními Adobe produkty zejména Adobe Photoshop. Zlepšení chování nástrojů na úrovni Adobe Illustrator a Adobe Fireworks.

15. října 2008

Adobe Flash CS4 Professional (ver. 10)

Nejnovější na trhu dostupná verze Flashe, nazývaná „Diesel“. S velice příznivým uživatelským prostředím. Podpora Flash Playeru 10, krycí název „Astro“, obsahuje inverzní kinematiky (kostky), základní 3D objektovou manipulaci a objektově založenou animaci. Zvětšení textového enginu a další expanze na AS 3.0.

budoucnost**Adobe Flash CS5 Professional (ver. 11)**

Blíží CS5 je plánován na rok 2010, ale je orientován pouze na platformu Mac. Již nyní oznámila společnost Adobe vývoj balíku **Adobe CS6** pro platformu PC, která přinese převratné zlepšení ve vývoji technologie Flashe, vůči silicím tlaku Microsoftu s technologií SilverLite.

13. září 2005

Macromedia Flash Basic 8 a Macromedia Flash Professional 8

Se zaměřil zejména na uživatelské prostředí, výraznost, kvalitu, zrychlení, video a mobil. vývoj. Novinkou je celá řada efektů a filtrů. Jednodušší kontrola nad animacemi, přehlednější uspořádání vrstev. Objektově založený režim kreslení, lepší orientace bodů. FlashType - pokročilé potlačení rozostřených okrajů textu. On2 VP6 pokročilý video kodek, podpora pro alfa průhlednost ve videu, samostatný kodér a pokročilý video import. Podpora ve FLV souborech, pokročilý video reprodukční komponent a plno dalších funkcí.

2006 Adobe kupuje Macromedia za 3,4 miliardy dolarů

2005

2006

2010

v akademické sféře pro nejrůznější simulace či výukové nástroje.

Budoucnost Flashe

Od dob, kdy na post Flashe útočí Microsoft s technologií SilverLite, dominantna Flashe a to hlavně v USA už není tak jistá. SilverLite sází na rychlejší komunikaci grafiků s programátory a zatím se mu to výborně daří.

PHP vs. ASP

PHP je zkratkou Hypertext Preprocessor, dříve Personal Home Page, je skriptovací programovací jazyk, určený především pro tvorbu dynamických internetových stránek. Nejčastěji se však začleňuje do struktury kódu HTML či XHTML nebo WML (značkovací jazyk založený na struktuře XML). PHP pracuje na principu „volání“, tzn. že skripty jsou prováděny na straně serveru, uživatel odešle jakýsi příkaz na server a zpět je přenášen až výsledek jeho činnosti. Veliká výhoda pro programátory je ta, že PHP podporuje obrovskou množinu jak knihoven (zpracování textu, tabulek, formulářů, grafiky, práci se soubory, databázové systémy - MySQL, ODBC, Oracle, PostgreSQL, MSSQL..., a dalších aplikací) tak i internetových protokolů (HTTP, S-HTTP, SMTP, SNMP, FTP, IMAP, POP3, LDAP...).

PHP vzniklo v roce 1994 dánsko-kanadským programátorem Rasmusm Lerdorfem a stalo se jednou z nejpoužívanějších technologií pro tvorbu dynamicky generovaných WWW stránek a ač je to k nevíře hlavní konkurent Microsoft s jeho skriptovací platformou ASP (Active Server Pages), dnes ASP.NET, docela zaostává – v popularitě určitě. Hlavním kladem PHP je jednoduchost použití a také to, že kombinuje vlastnosti více programovacích jazyků (Perl, C, Pascal a Java) a nechává tak vývojáři částečnou svobodu v syntaxi. V kombinaci s operačním systémem Linux, databázovým systémem (obvykle MySQL nebo PostgreSQL) a webovým serverem Apache se vžil zkratka LAMP – písmeno P označuje PHP či Perl.

Na druhou stranu ASP, též primárně určeno pro dynamické zpracování WWW stránek na straně serveru, má mnohem méně možností. Tak jako PHP pracuje v 90% na platformě Linuxu, ASP funguje výhradně na platformách Microsoftu. To znamená, že pokud PHP spolupracuje se serverem Apache, ASP většinou jen s IIS (Internet Information Services). ASP podporuje stejné aplikační možnosti jako PHP, jen v oblasti databází je možnost výběru trochu ocesaná. Hlavní podporu zastává MSSQL. Zde nastává hlavní problém, podpora na českém trhu pro aspx v hostingu je docela nevalná a pokud je, tak drahá. Stejně jako u PHP, ASP ve statické podobě vypisuje z části do kódu HTML. Dobrým kladem je, že ASP pracuje na bázi VBScriptu a JavaScriptu, ovšem ASP.NET dokonce až na 20 či více jazycích. Co se týče grafických úprav jak PHP, tak ASP se editují přes CSS 1, 2 či 3 úplně stejně jako klasické HTML.

Ukázka kódu v ASPX:

```
<%
For i = 1 To 3 Step 1
    Response.Write „<h“ & i & „>Nadpis velikosti „ & i & „</h“ & i & „>“
Next
%>
```

zobrazení v HTML odeslané uživateli ze serveru:

```
<h1>Nadpis velikosti 1</h1>
<h2>Nadpis velikosti 2</h2>
<h3>Nadpis velikosti 3</h3>
```

Přestože jde o dvě konkurenční technologie od různých výrobců, mají podle mého názoru v podstatě stejné možnosti, i když já se nyní přikláním k ASP.NET z důvodu rychlejší komunikace. Již na první pohled je vidět, že ASP je spíše objektově orientované a PHP je realizováno velkým množstvím samostatných funkcí...

Tento článek byl vypracován na základě žádosti sl. Szöllösiöivé. Dále bych chtěl poděkovat Michalu Blahoutovi za poskytnuté informace.

-mr.mongrel-

Nesnáším Vánoce. Vánoce jsem se vždycky bál. Jako malej jsem nikdy nedostal žádný dárek. A děti ve škole se mi vždycky smály.

Měli bychom se Santovi pomstít za to, co ti udělal!

Tak fajn! Naval všechny dárky i ten svůj teplý kožich, nebo dostaneš nářez!

Opravdu nejlepší den v roce...

Támhle je! Říkal jsem, že tudy chodí! Naval všechny prachy dědku!

Ale já nic nemám...

Utahuješ si ze mě, dědku? A co ten pytel? Ty si koleduješ!

Já vlastně taky nikdy neměl rád Vánoce...

T. Piller, 4.S